Mustafa Kemal ATATÜRK
1881 - 1938

NEVZUHUR

EDEBİYAT KÜLTÜR SANAT

SAYI : 39
MAYIS 2014

NEVZUHUR

Edebiyat - Kültür - Sanat

SAYI : 39 MAYIS 2014

SAHİBİ :
MUSTAFA AKBABA

GENEL YAYIN YÖNETMENİ :
ALİ DEMİREL

YAYIN KURULU :
BEKİR KARA
HASAN TÜLKAY
MEHMET ERÇİN

ADRES :
Atatürk Cd. 1306 Sk.
Akbaba Apt. No : 1/2 ANTALYA

TLF.: 0 (242) 241 80 62 - 63

BELGEGEÇER : 0 (242) 241 41 74

e-posta: alidemirel47@hotmail.com

ISSN : 1308 - 1403

BASIM YERİ :
TUNAHAN OFSET MATBAACILIK
Tel : 0 (242) 248 90 88
e-mail: tunahanofset@hotmail.com
Sinan Mh. Atatürk Cd.1254 Sk.
Rıfat Türkcan Psj. No.:14 / 7 ANTALYA

YAYIN TÜRÜ:
Yerel - Süreli
İki ayda bir yayımlanır.

***NEVZUHUR*'da yayınlanan yazılar kaynak gösterilerek iktibas edilebilir.**

***NEVZUHUR*'da yayınlanan eserlere telif hakkı ödenmez.**

NEVZUHUR
Bir kültür hizmeti olup, para ile satılmaz.

***NEVZUHUR*'da**
Yayınlanan bütün yazıların sorumluluğu yazarına aittir. Gönderilen yazıların yayınlanması, Yayın Kurulu'nun kararına bağlıdır. Yazılar yayınlanmasa da iade edilmez.

BU SAYIDA

ŞEYTANİ GÜÇLERCE BEDENİ ORTADAN KALDIRILAN ATATÜRK'ÜN ÖLDÜRÜLEMEMESİ

ALİ DEMİREL

MUSTAFA AKBABA İLE SÖYLEŞİ

MEHMET ERÇİN

HIZIR DİVANI'NDA İKİ GÖZDEN AKAN YAŞLAR

ANDAÇ

BÖYLE BUYURDU PAPAZ !..

MUSTAFA AKBABA

OKUYUCU İLE SOHBET

Değerli NEVZUHUR dostları

39. sayımızı sizlerle paylaşmanın mutluluğunu yaşıyoruz.

Bu sayımıza ALİ DEMİREL'in KALLEŞCE ÖLDÜRÜLEN TÜRK BAŞBUĞLARI üst başlığıyla sürdürdüğü yazı serisinin dördüncü ve son bölümüyle başlıyoruz. Yazarımız bu defa Atatürk'ü konu ediyor. Türk'ün düşmanı hiçbir zaman için bitmez. Onlar adı üstünde düşmandır. Her fırsatta ellerinden geleni yapacaklardır ama onlarla ortak çalışan iç düşmanlara ne demeli? Bu yazı *ŞEYTANİ GÜÇLERLE BEDENİ ORTADAN KALDIRILAN ATATÜRK'ÜN ÖLDÜRÜLEMEMESİ* başlığı ile sunuluyor.

Devamında emekli öğretmen MEHMET ERÇİN Hoca'nın kadim dostu MUSTAFA AKBABA ile yaptığı bir söyleşiyi okuyacaksınız. Akbaba'nın şiir dünyası çerçevesinde gerçekleşen bu samimi sohbet bir anlamda da kendisine sunulan 50. Yıl armağanı sayılır.

ANDAÇ bu yazısında İstanbul ve Antalya arasına sıkışmış dünyasından bir kesitle susamışlığının gölgesinde *HIZIR DİVANI'NDA İKİ GÖZDEN AKAN YAŞLAR* adı altında bizleri serinletiyor.

MUSTAFA AKBABA'nın *BÖYLE BUYURDU PAPAZ!...* Başlığını taşıyan yazısı, Fener Rum Patriği Bartholomeos'un 6 Mart 2014 tarihinde fütursuzca sarf ettiği sözlere cevap niteliğini taşıyor. Yurt dışındaki ata yadigarı, tapu konumundaki eserlerimizi yeterince koruyamıyoruz. Bu aymazlığımızdan faydalananlar öz malımız olan, ülkemizdeki tarihi eserleri de denetimleri altına almak istiyorlar. Mustafa Hoca'nı bu yazısını her Türk okumalı ve düşünmeli.

www.mustafaakbaba.com adresinden menüdeki *NEVZUHUR* link'ine tıklayarak bütün arşivimize ulaşabilirsiniz.

NEVZUHUR

ŞEYTANİ GÜÇLERCE BEDENİ ORTADAN KALDIRILAN ATATÜRK'ÜN ÖLDÜRÜLEMEMESİ

ALİ DEMİREL

Bu sayımızda, yine şeytani güçlerin, Haçlıları ve yerli HAMAGA'ları kullanarak; Türklerin Atası unvanını sonuna kadar hak eden Ulu Önderin naçiz bedeninin ortadan kaldırılmasını irdeleyeceğim. Meselenin iyi anlaşılabilmesi için konuyu kısıtlı olarak ele alacağım. Şöyle ki; Burada Atatürk'ü anlatmaya kalksam, özet olarak bile olsa bunun mümkün olmadığını takdir edersiniz. Sadece şu hususları kısaca – özet olarak incelemeye çalışacağım; Ulu Önder, Şeytani güçlerin kendisine çok büyük kin ve düşmanlık içine girmeleri için neler yaptı? Bunu irdeleyeceğim. Ayrıca, yine özet olarak bedeninin nasıl ortadan kaldırıldığını ve de Ulu Önderi nasıl öldüremediklerini açıklamaya çalışacağım.

Osmanlı İmparatorluğunu parçalayarak ortadan kaldırmak isteyen, Şeytani güçlerin uşakları bu işten çok yönlü faydalar bekliyorlardı. Koca İmparatorluk topraklarını talan edecekler, çalacaklar, halkını ve doğal kaynaklarını sürekli sömüreceklerdi. Bu sadece maddi yönden beklentileri idi ve ikincil bir amaçtı. Asıl amaçları ise; Türklüğü, dolayısıyla İslam'ı ortadan kaldırmaktı. Böylece, yeryüzünde İlahi güçleri bertaraf ederek Şeytan'ın egemenliğini bütün dünyaya hakîm kılmak istiyorlardı. Amaçlarına ulaşmak için epeyce yol kat etmişler adeta kendilerince yolun sonuna gelmişlerdi. Osmanlı İmparatorluğunun yıkılmaması için olağanüstü gayretler sarf eden II. Abdülhamit, içimizdeki hamagalar da kullanılarak tahttan indirilmiş, Selanik'e sürgüne gönderilmişti. Yerine padişah olan Sultan Reşat'ın Abdülhamit gibi bir Türk Başbuğu olamayacağını biliyorlardı. Ayrıca yıllar süren hazırlıklar sonunda içimizden; Türk olanı, olmayanı, damat olanı olmayanı!.. Yazarı – edebiyatçısı hatta sözde din adamları arasından pek çok HAMAGA (HA:hain, MA:mankurt, GA: güdük akıllı) edinmişlerdi. Bunların hepsini de emelleri için kullanıyorlardı. Diğer taraftan; ırkçılık ve bağımsızlık hatta insan hakları gibi konuları da kullanarak imparatorluğu kısmen parçalamışlardı bile. Baktılar ki bazı Müslüman ülkelerin insanları İmparatorluktan ayrılmak istemiyor; öyle yerlere de bizzat kendileri asker sevk ederek işgale başladılar. İlk hedefleri, İmparatorluğun Kuzey Afrika toprakları oldu, Libya'ya saldırdılar…

ATATÜRK'ÜN, ŞEYTANIN UŞAKLARINI KAHREDEN YAPTIKLARI

Pek çok Türk aydını, özellikle de Türk subayları büyük tehlikenin farkına varmışlardı. Fakat işin vahametini, evrensel boyutunu kavrayan kaç kişi vardı bilinmez ama Mustafa Kemal Türklüğe ve İslam'a kurulan büyük tuzağı fark eden kişilerin en önde gelenlerindendi. Ben şahsen eminim ki bu büyük tehlikeyi fark eden en önemli kişilerden biri de II. Abdülhamit Han idi ama kelimenin tam anlamıyla onun eli kolu bağlanmıştı. Kimse ne yapacağını bilemiyordu. Mustafa Kemal bazı kuruluşlara girerek oradan etkili olmak istemişse de, öylesi kuruluşlara da Şeytanın uşaklarının (özellikle masonların) sızdığını anlayarak hemen içlerinden ayrılmıştır.

Mustafa Kemal, Libya'ya düşman askerlerinin çıktığını duyar duymaz hemen gönüllü olarak harekete geçti. Yanına birkaç (gönüllü) subay arkadaşını da alarak, Libya'ya gitti. Beş-altı Türk subayının, düşmanın işgal ordusuna karşı gelmesi elbette düşünülemez. Ama onlar Libya halkını, düşmana karşı savaşmasını sağlamak üzere faaliyete geçtiler. Kısa zamanda halktan savaşabilecek insanlar yine gönüllü olarak toplandı.

Onlara çete savaşı, Türk usulüne göre öğretildi. Sadece eğitimle kalınmadı; düşman birliklerine karşı vur kaç saldırıları düzenleniyordu. İşte böyle bir çarpışma sırasında: Kasr_ı Harun denilen (harebe kale) stratejik yerin ele geçirilmesi sırasında bir İtalyan uçağından atılan bombanın çarparak patladığı kale duvarındaki taştan kopan bir parça Mustafa Kemal'in sağ gözünün kenarına isabet etmişti. Önce Derne'de sonra da Libya dönüşü tedavi oldu ama gözünde hafif şehlalık kaldı... İşte bu çarpışmalar ve eğitimler sonucu Libya'da bir direniş gücü oluştu. Direnişin başına komutan olarak Ömer Muhtar geçti. Düşmana karşı savaşta Libyalılara manevi destek ise; Şeyh Ahmet Sünusi'den gelmiştir. (Libya'daki Sünusiye tarikatının şeyhidir) Mustafa Kemal ile Şeyh Ahmet Sünusi; düşmanın amacı konusunda hemfikir olmuşlar, bu savaşın İlahi bir mücadele olduğunu karşılıklı teyit ederek çok sıkı arkadaş olmuşlardır. Şeyh Ahmet Sünusi ile aşağılardaki satırlarda yine karşılaşacağız... Mustafa Kemal Şeytani güçlere karşı ilk saldırısını yapmıştır. Bu onun ilk saldırısıdır çünkü o Libya'ya bir emir veya görev gereği gitmemiştir; o düşmana karşı kendi inisiyatifi ile savaşını başlatmıştır.

Bilindiği gibi o sıralarda İngiltere hükümeti de Şeytani güçlerin oyuncağı durumundadır. Bu fırsattan hemen yararlanmak isteyen düşmanlar; kendileri tarafından tezgâhlanmış olan birinci dünya savaşını da bahane ederek askeri güçle saldırmaya karar vermişlerdir. Hedefleri; hiçbir başkaca savaşa gerek kalmayacak şekilde Osmanlı İmparatorluğunu ortadan kaldırmaktı. Bu amaçlarına ulaşmak için İmparatorluğun başkentini ele geçirmeleri gerekiyordu... O günün koşullarında dünyanın en büyük donanmasını hazırladılar ve çok büyük bir ordu da hazırladılar. Önce, o zamanın en modern zırhlı savaş gemileriyle Çanakkale boğazından geçerek İstanbul'u işgal etmek istediler. Ama yapamadılar; Türk denizcileri, sahillerde mevzilenmiş olan top bataryalarıyla düşman donanmasına geçit vermedi. Düşman günlerce, her metrekaresini bombalayarak sahillerdeki bataryaları büyük ölçüde etkisizleştirdiler. Ama susturamadıkları toplardan biri tek atışla koca bir zırhlıyı denize gömdü. Düşmanı yıldıran – korkutan bir başka karşı saldırı ise şöyle oldu: Düşman, Türk top bataryalarını neredeyse tamamen susturdukları gerçeğinden hareketle, hemen harekete geçip İstanbul'u işgal etmek istediler. Bu kez; küçük bir mayın döşeme gemisi olan 'Nusrat' ile Türk denizcileri düşman savaş gemilerinin önlerine mayınları döşemişti. Mayına ilk çarpan zırhlı savaş gemisi de denizin dibine gömülünce, İstanbul'u denizden giderek işgal edemeyeceklerini anladılar... Kendilerince, Türk İmparatorluğunu yok etmek için öncelikle ve mutlaka İstanbul'u ele geçirmeleri gerekiyordu. Aslında işin sonuna gelmişlerdi, bırakıp gitmek olmazdı. Ellerinde, neredeyse dünyanın her yerinden toplanmış büyük bir ordu vardı. Askeri malzeme, savaş araç gereçleri ve diğer imkânlar bakımından Osmanlı İmparatorluğu ordusundan çok üstün durumdaydılar ve bu üstünlüklerinin farkındaydılar. Bu savaş için gereken maddi imkânlar bütün şeytani güçlerin katkısıyla özellikle de İngiltere'den temin edilmekteydi. Elde bu kadar imkân varken, karşılarında ise (kendi tabirlerince) hasta adam varken neden karadan saldırıya geçmesinler? Öyle yaptılar... Çanakkale – Gelibolu yarımadasını savunacak olan Türk ordusunun (5. Ordu) başına bir Alman komutan görevlendirildi, Mareşal Liman von Sanders. Daha düşman çıkarması başlamadan; çıkarma yapılacak yer tahmininden başlamak üzere pek çok konuda Alman komutan ile Mustafa Kemal'in fikirleri ve askeri strateji görüşleri hemen her konuda farklıydı. İlginç olan şu ki, her seferinde de Mustafa Kemal haklı çıkıyordu. Alman komutan sonunda mantıklı ve dürüst bir karar verdi; görevden azledilmesini istedi ve de yerine Mustafa Kemal'in getirilmesini tavsiye etti. Mustafa Kemal'in göğsüne gelen kurşunun saplanıp kaldığı saati de hatıra olarak aldı ve memleketine döndü... Burada sizlere Çanakkale savaşlarını anlatacak değilim zira bunu herkes bilir. Şeytani güçler adına İlahi güç olan Türk ordusuna karşı savaşan düşman askerleri; Çanakkale'de yüz yüze geldikleri Türk askerlerini tanıdıkça çok şaşırmışlardır. Çünkü yeryüzündeki gerçek insanlarla karşılaşmışlardır. Türk askerleri, daha önce kendilerine anlattıkları gibi değildi... Kazanılan bu savaş, sıradan bir mücadelenin sonucu değildi. Çanakkale'deki kanlı çarpışmalar, bir başka zamanın bir başka Turiya savaşıydı. Kendilerine uşaklık eden milletlerin ordularını kullanmakta olan şeytani güçler bu durumu elbette biliyorlardı, acıları çok büyüktü. Mustafa Kemal de neyin savaşını yaptığının bilincindeydi, tıpkı Fatih Sultan Mehmet Han ve diğer Türk başbuğları gibi...

Mustafa Kemal'in, şeytanın uşaklarına karşı kazandığı bu zaferi, daha o zamanda çok iyi anlayanlardan biri de II. Abdülhamit'tir. Bakın ne diyor: "İşte bu sırada rabbime şükürler olsun ki, ummaya bile cesaret edemediğim zafer haberi ulaştı. Düşman tasını tarağını toplamış askerlerinin yarısını denize, yarısını gemilerine dökerek Çanakkale önünden çekilip gitmişti. Bu büyük zaferi, Mustafa Kemal Bey adında bir Miralay (Albay) kazanmış. Allah, devletime hizmeti geçenlerden razı olsun. Uzun bir müddet sonra oğlum Abit Efendi, benimle konuşurken bu Mustafa Kemal Bey'le tanıştığını söyledi. Sonradan Paşa olmuş... Hem de burada Beylerbeyi sarayında tanışmışlar! Teaccup ettim(Şaştım). Burada ne arıyormuş dedim. Yüzbaşı Salih Bey (Bozok) arkadaşı cevabını verdi. Ara sıra arkadaşını görmeye geliyormuş. Abit Efendi ile bu münasebetle dost olmuşlar. Hatta Mustafa Kemal Paşa, kendisine iki ceylan yavrusu hediye etmiş. Bundan memnun oldum. Devletimin yüzünü ağartmış bir Paşa'nın Abit Efendi'ye yakınlık göstermesi bir şahsiyeti olduğunu anlatıyordu. Oğluma münasip bir mukabelede bulunmasını hatırlattım. Biraz vakti halim olsa 'Bir altın saat' diyecektim ama hem dedikodusundan çekindiğim hem oldukça müzayeka (geçim sıkıntısı) olduğum için bir şey söylemedim. -Bir daha arkadaşına gelecek olursa haber ver, bende göreyim demekle iktifa ettim." (Sultan Abdülhamid'in Hatıra Defteri, sayfa.168-169)

Düşman Çanakkale'de yenilmişti ama bu mağlubiyet onları durdurmadı. Evet yenilmişlerdi ama diğer taraftan, Osmanlı İmparatorluğu artık var bile sayılmazdı. Hıristiyan olan toplulukların hemen hepsi imparatorluktan ayrılmış, kendi devletlerini kurmuşlardı. Müslüman olanlar ise özellikle Araplar Türklere karşı kışkırtılarak isyan ettirilmiş, bütün Arap ülkeleri şeytani güçlerin eline geçmiş durumdaydı. Gerçi oraları fiilen işgal edip egemenlikleri altına almamışlardı ama yönetime getirdikleri aileler ve kişilerin, kabilelerin tamamı Şeytani güçlerin uşağı haline gelmişlerdi. Geriye sadece Türkler ve Anadolu kalmıştı. Şeytani güçler ve onların yandaşları, Anadolu'yu da işgal ederek, parçalayarak Türk egemenliğine dolayısıyla İslamiyet'e tamamen son vermek istiyorlardı. Hemen faaliyete geçtiler. Bu kez, sıcak savaşı bir tarafa bırakarak sözde barış yoluyla istediklerini elde etme yolunu seçtiler. İmparatorluk içindeki, kendilerine hizmet eden HAMAGA ları kullanarak amaçlarına ulaştılar. Sözde anlaşmalarla; İstanbul'u işgal ettiler, artık padişah Vahdettin ellerinde rehin gibiydi, istediklerini yaptırıyorlardı. Padişah elbette hain değildi ama içinde bulunduğu koşullarda elinden bir şey gelmezdi, en yakınındakiler (damat dahil) bile gaflet, delalet hatta ihanet içindeydiler. Antalya tarafından, Antep tarafından ve İzmir tarafından işgal hazırlıklarına hatta işgale başlamışlardı. Düşmanın ne yapmak istediği apaçık belliydi... İşte tam bu sırada; Anadolu içinde bazı Hıristiyan azınlıklar, şeytani güçlerin teşvik etmesiyle de, barınıp – korunup – beslendikleri Türk devletine ve Türk milletine karşı düşmanca faaliyetlere başlamışlardı. Özellikle Karadeniz bölgesindeki azınlık Hıristiyanlar Müslüman Türklere saldırmaya başladılar, yer yer soykırım denilebilecek vahşetler yapıyorlardı. Karadeniz Bölgesinin yiğitleri hemen guruplar halinde birleşerek asi azınlık çetelerine karşı harekete geçtiler. Özellikle Topal Osman ve adamları tarafından etkisiz hale getirilen hainler, kendilerini kışkırtan İngilizlere şikâyet ederek, korunmalarını istediler. İstanbul üzerine tam olarak çöreklenmiş olan düşman, o sıralar Karadeniz bölgesine asker yollamak niyetinde değildi. Padişah'a baskı yaparak, sözde masum azınlıkların korunması için İmparatorluğun doğudaki 9. Ordusuna emir verilerek Türk çetelerinin durdurulmasını istediler. Bu işin bir askeri müfettişle yapılabileceği ileri sürülerek, bölgeye bir paşanın müfettiş olarak gönderilmesi kararlaştırıldı. Padişah Vahdettin'in bölgeye görevli olarak gönderebileceği pek çok paşa vardı ama o Mustafa Kemal Paşa'yı tercih etti. Padişah'ın bu seçimi tesadüfen olamaz çünkü: Vahdettin henüz Padişah olmadan Mustafa Kemal onun yaverliğini yapmış, özellikle Almanya seyahatine beraber gitmişlerdi. Bu seyahat sırasında devlet meseleleri ile ilgili pek çok konuda konuştukları, fikir alışverişinde bulundukları bilinmektedir. Yani Padişah, Mustafa Kemal Paşa'yı 9. Ordu müfettişi olarak gönderirken, onun fikirlerini ve neleri yapabileceğini çok iyi biliyordu... İşgal kuvvetlerinden, Samsun'a gidecek askeri heyetin vizeleri alınmış, sadece Refet Bele Paşanın vizesi yoktu o da sonradan alındı. Yolcularını alan Bandırma vapuru Karadeniz Boğazını geçmek üzereyken İngilizlerin üst düzey komutanları, söz konusu görev için Mustafa Kemal Paşa'nın gönderildiğini öğrendiler... Ama onlar için iş işten geçmişti.

Mustafa Kemal'in Anadolu'da neler yaptığını sanırım anlatmam gerekmez... Düşman, halkı kışkırtarak çeşitli yerlerde isyanlar çıkartıyordu. Milli hareketin başında olan komutanları ve Milli askerleri kötülüyorlardı. Bütün bunları yaparken de her yolu deniyorlar özellikle de İslamiyet'i kullanıyorlardı. Mustafa Kemal'e suikast düzenlemek için Ankara'ya casus bile yolladılar (Mustafa Sagir...). Bu arada, ne yazık ki bazı sözde din adamlarımız düşmanla işbirliği içine girdiler o kadar ki; Milli Kuvvetleri (Kuvayi Milliye) dinsiz ve düşman ilan ederken, Yunanlıların İzmir'e asker çıkarmalarını sevinçle karşılayıp, düşman askerleri için dua bile ediyorlardı!.. Tabii ki gerçek Müslüman din adamlarımızı ayrı tutmak gerekir, onların niceleri kurtuluş savaşı için çalışmış hatta bizzat savaşa katılmışlardır. Bu arada; hani Libyalı Şeyh Sünusi'den yine söz edeceğim diye yazmıştım ya işte tam sırası. O muhterem Müslüman, Libya'dan kalkıp önce Bursa'ya oradan da Ankara'ya gelerek Mustafa Kemal ile buluşmuş ve düşmana karşı başlatılacak savaşın ne kadar önemli olduğunu anlatarak yardıma geldiğini beyan etmiştir. Mustafa Kemal onun nasıl samimi bir Müslüman olduğunu bildiği için geri çevirmemiş ve İngilizlerin karşı propagandalarını kırmak için halka vaaz vermesini istemiştir. Şeyh Ahmet Sünusi doğuda özellikle de Diyarbakır yöresinde kurtuluş savaşı adına çok önemli ve etkili faaliyetlerde bulunmuştur... Mustafa Kemal kurtuluş savaşı hazırlıklarını yaparken; Adana'da, Kahramanmaraş'ta ve Gaziantep'te düşmanın işgal kuvvetlerine karşı yerel savaş başlatılmış, bir avuç kahraman koca düşman ordularını dize getirmiştir. Ege bölgesinde ise İngilizlerin desteğindeki Yunan kuvvetlerine karşı, başta Demirci Mehmet efe olmak üzere nice kahramanlar; vatanımız için, Müslümanlık için, Türk töresi için canlarını ortaya koyarak olağanüstü mücadele etmişlerdir. Diğer taraftan düzenli orduyu kuran Mustafa Kemal ve arkadaşları, asker sayısı, silah ve araç gereç açısından çok üstün durumda olan sözde Yunan, özde ise şeytani güçlerin ordularını muhteşem bir zaferle yendiler... Kurtuluş savaşı da bir başka Turıya savaşıdır. Mustafa Kemal bunun böyle olduğunun farkındadır ve dile de getirmiştir...

Düşman yine yenilmişti, bu yenilgilerinde de başrolü Mustafa Kemal'in oynadığını biliyorlardı. Düşman açısından, Türk imparatorluğu yıkılmıştı ama onun küllerinden küçük de olsa yeni bir Türk devleti doğmuştu. İstemeyerek kabullendikleri bu durum hiç hoşlarına gitmemişti.

Mustafa Kemal durmuyordu, savaşı kazanmak onun için bir son değil aksine bir başlangıç idi. Hemen, devlet yönetimi açısından çok hızlı sayılabilecek çalışmalarına başladı. Bu çalışmalarından (konumuz itibariyle) sadece şeytani güçlerin bertaraf edilmesine yönelik olanlarını ele alacağız...

SANAYİ KONULARINDAKİ YAPTIKLARI:

Mustafa Kemal sanayileşmenin önemini elbette biliyordu, bu konudaki çalışmalarına başladığında şunu hemen fark etti: Şeytani güçler, kendilerinin yan kuruluşu olan mason teşkilatı ile tıpkı Osmanlı İmparatorluğu zamanında olduğu gibi sanayi ve ticareti ellerine geçirme ve de yönetme çabası içindeydiler. Mustafa Kemal yeni devletin sınırları içinde ne kadar mason locası varsa hepsini kapattırdı. Bez ve basma fabrikaları, şeker fabrikaları, bankalar, maden işletmeleri, çeşitli tarım ve sair araç gereç üretimi, demiryolları yapımı gibi pek çok konuda adeta yarış halinde çalışmalar başladı ve başarıldı. Bu başarılanlar arasında birisi var ki, yüreğimiz burkularak hatırlıyoruz. Uçak fabrikası kuruldu, seri uçak üretimine geçildi. O kadar başarılı olundu ki Hollanda 12 adet savaş uçağı siparişi verdi, uçaklar imal edildi ve Hollanda'ya verildi... Sanayi kolunda yapılan bu hızlı gelişmelerin, kendilerinin denetimi ve çıkarları dışında olması Şeytani güçleri çok kızdırmıştı.

TÜRK TARİHİ VE TÜRK KÜLTÜRÜ İLE İLGİLİ YAPTIKLARI

Türk halkının okuryazar oranını hızla artırmak gerekiyordu, bu amaca yönelik olarak yeni Türk ABC si oluşturuldu. Bütün dünya milletlerinin gıpta ettiği kısa bir zaman içinde yeni ABC halk tarafından benimsendi ve okuryazar insan sayımız hızla arttı. Tevhidi Tedrisat Kanunu ile eğitim ve öğretim tamamen millileştirildi. Osmanlı İmparatorluğunun yıkılışında çok etkili olan, Anadolu'nun pek çok yerinde açılmış olan Misyoner okullarının tamamı kapatıldı ve misyonerler sınır dışı edildi. Bu uygulama da şeytani güçlerin hiç hoşlarına gitmedi, Mustafa Kemal'e iyice kinlenmeye başladılar... Düşmanlar Müslüman Milletler üzerinde öteden beri sahte dini akımlar oluşturarak, bölme ve birbirine düşürme siyaseti gütmüşlerdir. Yüce dinimizin böyle düşmanca emellere alet edilmemesi için bütün sapık, Kuran'a uymayan sözde dini akımlar bertaraf edilerek İslamiyet'in emin ellerde muhafaza edilebilmesi için, 'Diyanet İşleri Başkanlığı' kurumunu oluşturdu. Kuran'ı Kerim'in Türkçe mealini yazdırarak ve basılıp dağıtılmasını sağlayarak Türk insanının İslamiyet'i daha iyi anlamasına yönelik çalışmalar başlattı. Türkçenin yabancı sözcük ve terimlerle kirletilmemesi için ve de Türkçenin en eski ve köklü dil olduğunu bilimce ortaya koyabilmek için 'Türk Dil Kurumu'nu oluşturdu. Türk Tarihinin insanlarımızca bilinmediğini, o kadar ki yakın tarihimiz olan Osmanlı Tarihinin bile tam anlamıyla bilinmediği gerçeğini ortaya koydu (bilindiği gibi Osmanlı Tarihi bile kapsamlı şekilde Cumhuriyet döneminde yazılmıştır). Okullarda okutulmak üzere, gerçek Türk tarihine ait bilgiler yeni nesillere hatta yetişkinlere bile okutulmaya başlandı. Mustafa Kemal Türk Tarihi çalışmalarına bizzat kendisi de katılmıştır. Türk Töre'sinin 10.000 (onbin) yıl öncesinden Anadolu'da var olduğunu, 7.000 (yedibin) yıl önceden de Avrupa'da Türk kültür-Töre'sinin ve Türk kişilerinin var olduğunu ileri süren tezlerle geçmişteki köklerimiz araştırılmaya başlandı. Bilindiği gibi söz konusu tezler günümüzde (özellikle arkeoloji buluntularla) bilimce desteklenmektedir; gün geçtikçe de yeni buluntularla, neredeyse kanıtlanmış durumdadır... Mustafa Kemal Sümer Uygarlığının bir Türk uygarlığı olduğunu biliyordu. Bez ve dokuma fabrikaları için kurulan bankaya SÜMERBANK adını verdi. Eti Uygarlığının da bir Türk uygarlığı olduğunu biliyordu. Madencilik ile ilgili bir banka kuruldu ve adını ETİBANK koydu... Türk Milletinin, kendi uzak – derin geçmişinin farkına varmasını istemeyen şeytani güçler ve onların uşakları bu duruma çok kızdılar. Çünkü kendilerinin bir geçmişleri yoktu, her birinin tarihi bin yıldan daha ötelere gitmiyordu... Mustafa Kemal, Türk Milletinin kim olduğunun ve de yeryüzündeki kutsal savaşın farkındaydı. Atatürk'ün kutsal mücadelenin farkında olduğunu kesin olarak anlayan Şeytani güçler çok tedirgin oldular. Dahası da vardı; Mustafa Kemal, önce Hatay'ı istiyordu sonra Misakı Milli sınırları içinde gördüğü Kerkük ve Musul'u istiyordu, Kıbrıs ve adalar hakkında da düşünceleri vardı. Şeytani güçler için çok daha kötüsü; koruyup kolladıkları, sömürmeleri için bütün dünyayı önlerine sundukları Batılılara karşı diğer dünya milletlerinin uyanmaya başlamış olmasıydı. Bütün bunlara sebep Mustafa Kemal Atatürk idi. Daha fazla bekleyemezlerdi, ortadan kaldırmaya karar verdiler.

ATATÜRK'ÜN BEDENİNİN ORTADAN KALDIRILMASI

Şeytani güçler, emirleri altındaki uşak kuruluşlarını harekete geçirdiler. Cinayeti işlemesi için Masonlara görev verildi, bir bakıma onlar gönüllü idi. Atanın yiyecek ve içeceklerine yavaş yavaş zehir katmaya başladılar. Sürekli verilen zehirler bedende bazı sorunlar çıkarmaya başladı. Tedavi için, birkaç 'Mason' doktorun önderliğinde tedaviye başlandı. Başkaca doktorlar da tedavi için görev almış olsalar da aslında asıl (sözde) tedavi işini üstlenenler mason doktorlar idi... 1937 yılında Ata, birdenbire daha da kötüleşti. Yapılan tedaviler sürekli zarar veriyordu. Aslında konulan siroz teşhisinin de yanlış olduğu, dolayısıyla kullanılan ilaçların da yanlış olduğu artık günümüzde kesin olarak anlaşılmıştır. O zamanın tıp bilimi ve doktorların bilgi seviyeleri dikkate alındığında, söz konusu yanlış tedavinin kasıtlı olarak yapıldığı anlaşılmış durumdadır... Atatürk iyice bitkin düşmüştür, kendisine danışılmadan ilaç ve doktor getirtilmektedir. O doktorları ve ilaçları istemediğini söylemesine rağmen, kimse, özellikle de devletin üst düzey görevlileri onu dinlememişlerdir. Acaba neden?.. Ata'nın son anında yanında bulunan (hiçbir şeyin farkında olmayan iyi niyetli) kişilerin söylediklerine göre: Bir an koma haline girer, öldü sanırlar ama birden nefesi geri gelir, gözlerini açar, başını çeviremez ama gözlerini sağ tarafına çevirerek; "Ve Aleykûmselam" der ve Uçmağa gider... Atatürk'ün (kendi deyimiyle) naçiz bedeninin toprak oluşundan yıllar sonra katiller yaptıklarını açıkladılar. Varnalı Bulgar Yahudi'si 33 dereceli Farmason Avram Benaroyas, Laiki Foni (Halkın Sesi) Gazetesi'nin 1 Ağustos 1948 tarihli nüshasında bakın ne diyor: "O Sarı Lider, kesinlikle ortadan kaldırılacaktı. Amaçlarımıza imha edici darbe vuranların akıbeti, feci şartlar altında ölümdür!" Devam ediyor: : "1937 yılının ortalarında, ismini açıklayamayacağım bir doktor, bazı şöhretlere dayanarak Atatürk'e ilk darbeyi sinir organlarını zaafa

düşürmek sureti ile indirdi. Etrafında çember meydana getirdiğimiz Sarı Lider, kendiliğinden bu çemberin içine girip hayatını bize teslim etti."

Bilmem başka bir açıklamaya gerek var mı?

Tam da bir hususa değinmeden edemeyeceğim. Ata'nın zehirlenmesi konusu ayrıntılarına kadar irdelendiğinde şu gerçek ortaya çıkmaktadır: Bu cinayet; yurt dışındaki masonların teşvik ve yardımı ile de olsa, sadece Türkiye'deki masonların işi olamaz. Atatürk gibi bir lideri böyle ellerini kollarını sallayarak zehirleyip öldüremezler. Onlara içeriden, yönetimden yardım eden – edenler mutlaka olmalı, hem de üst düzeyde güçlü biri – birileri olmalı. Bence vardı! Bu hainlik mutlaka bir gün anlaşılacak – ortaya çıkarılacaktır. Atatürk'ü zehirleyen şeytani güçlerle birlik içinde olanı – olanları araştırmak isteyenlere, haydi benden bir ipucu: Atatürk'ün vasiyetini çok yönlü olarak dikkatle inceleyin...

ATATÜRK'ÜN NAÇİZ BEDENİ TOPRAK OLDU AMA ONU ÖLDÜREMEDİLER

Atatürk'ün kurduğu cumhuriyet, kurumlar, sanayi ve tarım alanındaki kalkınma hamleleri; çok daha önemlisi Atatürk'ün fikir ve görüşlerinin 'Kemalizm' adıyla, insanlık adına bir yol haritasının oluşması Türk ve İslam düşmanlarını inanılmaz tedirgin ediyordu. Atatürk'ün çizdiği yoldan gitmek sadece Türkler arasında değil diğer milletler arasında da yaygınlaşmaya başlamıştı. Ama ilk önce Yeni doğmuş olan Türkiye Cumhuriyeti ve Türk milleti üzerinde çalışmaya başladılar. Ata'nın Uçmağa gidişinden hemen sonra içimizdeki işbirlikçileri de kullanarak şunları yaptılar: 1) Kapatılmış olan mason locaları yeniden açıldı. Uçak fabrikası hemen kapatıldı. Sanayi kuruluşlarının gelişememesi için sinsi çalışmalar başlatıldı. Sanayileşme yerine tarıma yönlendirme yaptılar. Sözde yardım vererek çeşitli anlaşmalarla Türk sanayisini denetimleri altın aldılar. 2) Dil ve Tarih kurumlarını, zaman içinde amaçlarından tamamen saptırdılar. 3) Milli eğitimimizi, milli olmaktan tamamen çıkardılar. Yetmedi 1946-47 yıllarında yapılan anlaşmalarla Türk Milli Eğitimini tamamen ele geçirdiler. Artık Türk çocuklarının nasıl eğitim ve öğretim görecekleri, hangi ders kitaplarının okutulacağı konularında bütün planlamalar batılı misyonerler tarafından yapılmaya başlandı!.. Böyle bir kepazelik tarihin hiçbir devrinde görülmedi!.. Bütün bu yaptıklarına karşın Türk Milleti özellikle gençler Atatürk'ün izinden gitmeye devam ediyorlardı, inadına Türk – İslam Töresini canlı tutuyorlardı. Bu durumdan hiç hoşlanmayan düşmanlar, Türk Milleti üzerinde, özellikle gençler hedef seçilerek, insan ve toplum mühendisliği taktikleri kullanılmak suretiyle sinsi bir çalışma içine girdiler. Sağ – sol, mezhepler, din, Osmanlı – Cumhuriyet gibi kavramlar üzerinden bölme, parçalama, birbirine düşman yapma gibi amaçlarına yönelik çalışmalar yapmaya başladılar. Ne yazık ki bu konuda epeyce yol aldılar: Bir kısım insanımız geçmiş atalarımıza, padişahlarımıza sövmeye başladı. Bir kısım insanımız da Atatürk'e, silah arkadaşlarına ve Cumhuriyete sövmeye başladı... Amaçları Kemalizm'i ortadan kaldırmak ya, emelleri için en uygun kandırma – yanıltma yolu olarak İslamiyet'i ve Osmanlı hanedanını öne çıkardılar. Oysa Atatürk hanedana asla düşman değildi ama artık yok edilmiş olan İmparatorluğun küllerinden yeni bir Türk Devleti kurulurken hanedanın işin içinde olması kesinlikle mümkün değildi. Pekiyi Hanedan bunu biliyor muydu? Elbette biliyorlardı. Bakın II. Abdülhamit Han'ın torunu Ertuğrul Osman Osmanoğlu bu konuda ne diyor: "Bir şeyi unutmayın. Eğer Mustafa Kemal Paşa olmasaydı hiçbirimiz olamazdık. Yaptığı devrim belki hanedan için kötü oldu ama Türkiye onun sayesinde var. Siz, ben, hepimiz varlığımızı ona borçluyuz." İşte gerçek durum bu!.. Dinin kullanılmasına gelince: Atatürk'ü din düşmanı gibi gösterttiler. Oysa Dinimizi kötü ve Kuran'a uymayan, aslında din dışı akımlardan o korumuştur. Bu korumayı kurumsallaştırmış 'Diyanet İşleri Başkanlığını' kurmuştur. Halkın İslamiyet'i anlayabilmesi için Kuran-ı Kerim'in Türkçe mealini hazırlatıp, bastırıp dağıttırmıştır... Atatürk'ün gerçek Müslümanlığın bekası için yaptıklarının hepsini sayacak değilim. Pekiyi kendi şahsi inancı nasıldı? Bu soruya da verilecek cevap çok ama ben küçük bir örnek vereyim: Atatürk şöyle diyor: " - Hz. Muhammed'in bir avuç imanlı Müslümanla mahşer gibi kalabalık ve alabildiğine zengin Kureyş ordusuna karşı Bedir meydan muharebesinde kazandığı zafer, fani insanların kârı değildir, O'nun Peygamberliğinin en kuvvetli delili işte bu savaştır."

(Atatürk ve Din Eğitimi, Ahmet Gürbaş, Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, s.28)

Hiçbir tereddüde yer yoktur ki Atatürk tam inançlı bir Müslüman'dır.

Şeytani güçler Atatürk'ü fikren öldürebilmek için sadece Türklerle uğraşmıyorlar, diğer milletlerle de uğraşıyorlar çünkü: Dünyada pek çok millet ve devlet, Atatürk'ü örnek alarak batıya isyan etmişlerdir. Her ne kadar onların mücadelesi (genelde), ilahi bir amaca yönelik olmayıp sadece batının maddi ve manevi emperyalist emellerine karşı görünse de aslında daha kapsamlıdır. Sömürüldüklerini daha önce de biliyorlardı ama batıya başkaldıramıyorlardı. Onlara göre batı çok güçlü ve zengindi, yenilmezdi, batıya karşı çıkılamazdı... Ama Mustafa Kemal önderliğinde Türk Milleti onları yenmişti! Hem de onlara göre daha güçsüz oldukları halde bunu başarmışlardı, öyleyse diğer milletler de bunu başarabilirlerdi. Cezayir'de, Küba'da ve Güney Amerika'da emperyalizme karşı savaşanların örnek aldıkları tek lider Atatürk idi. Hindistan'da, Pakistan'da ve Çin'de emperyalist batılılara karşı savaş başladı. Bu karşı savaşların Atatürk ile ilgisi var mıydı? Elbette vardı. Mao Ze Tung' 1935'de Şankay Meydanı'nda toplanan binlerce Çinliye, emperyalizmle savaşına başlamadan önce şöyle diyordu: "Ben, Çin'in Atatürk'üyüm..." Anlaşılıyor mu?.. Ve dünyanın bir numaralı süper gücü olmaya aday Çin Halk Cumhuriyeti'ndeki (nüfusu yaklaşık 1,5 milyar) bütün okullarda Atatürk'ün zorunlu ders olarak okutuluyor olması; sizin aklınıza ne söylüyor, yüreğinizde ne hissediyorsunuz?.. Aslında bütün dünya Türk devrimini kendine örnek alacak ama şeytani güçler ve onlara hizmet eden batılılar bunu önlemek için pek çok çaba

ve para harcıyorlar. Kendi insanlarının da beyinlerini yıkıyorlar... Bazen, yaptıkları çalışmaları test ediyorlar. İşte birisi: İngilizlerin, Ulusal Ordu Müzesi öncülüğünde düzenledikleri bir ankette soru şudur: 'Tarihler boyunca İngiliz milletine en çok zarar veren yabancı devlet lideri kimdir? – İngiltere'nin en büyük düşmanları kimlerdir?' Sonuç; büyük bir çoğunlukla ATATÜRK çıkmıştır. Aslında doğru, Atatürk'ten ve Türk Milletinden çektiklerini hiçbir kimseden ve milletten çekmediler. Ama ne Türk Milletinin ne de Atatürk'ün İngiliz milletine karşı özel bir düşmanlıkları yoktur, sorun şu veya bu millet değil, sorun Şeytani güçler ve onlara uşaklık edenlerdir. Eğer şeytanın uşağı durumunda iseniz her şeyi (kendiliğinizden) hak edersiniz...

İçte ve dışta Atatürk'e saldırılar onlarca yıldır devam ediyor ama onu fikren öldüremiyorlar. Bu durum onları adeta çılgına çeviriyor, işi şantaja kadar götürdüler. Türk milletindeki Atatürkçülüğü öldüremiyorlar ya, Türkiye'deki bazıları da (nedense?..) AB'ye girmek için çabalıyorlar ya! Onlar da rapor üzerine rapor hazırlayarak emellerine ulaşmak istiyorlar. Hazırladıkları en ciddi rapor Avrupa Parlamentosu Dışişleri Komisyonu (AFET), Hollandalı Hıristiyan Demokrat grup üyesi parlamenter Arie Oostlander tarafından hazırlandı. Raporda "Kemalist felsefenin, Türkiye'nin AB üyeliğine engel oluşturduğu" net bir şekilde belirtilerek; AB'ye girmek istiyorsanız Atatürk'ü fikren öldürün, diyorlar... Böylesi rapor ve tavırlara karşın; Lüsifer'e uşaklık yapmayan bazı batılılar, neyin ne olduğunu biliyorlar ve Atatürk'ten övgüyle bahsediyorlar. Ama...

Sayın okuyucular Atatürk'ü bize unutturmaya çalışıyorlar. Pekiyi Atatürk, sadece bizim için değil bütün dünya insanlığı için ne ifade ediyor? İşte cevabı:

"Uluslar arası anlayış ve işbirliği, barış yolunda çaba göstermiş ÜSTÜN BİR KİŞİ; olağanüstü devrimler gerçekleştirmiş bir DEVRİMCİ, Sömürgecilik ve yayılmacılığa karşı savaşan İLK ÖNDER, insan haklarına saygılı DÜNYA BARIŞININ ÖNCÜSÜ, bütün yaşamı boyunca insanlar arasında renk, din, ırk ayrımı göstermeyen **EŞSİZ BİR DEVLET ADAMI, TÜRKİYE CUMHURİYETİ'NİN KURUCUSU."**

UNESCO (Birleşmiş Milletler Eğitim, Bilim ve Kültür Teşkilatı)

NOT:UNESCO'ya üye 152 devletin oybirliği ile aldığı ortak karardır.

'KALLEŞÇE ÖLDÜRÜLEN TÜRK BAŞBUĞLARI' üst başlıklı seri yazımı; TÜRÜK-BİR'in (Türk Egemen Birleşik Başbuğluğu – İmparatorluğu İ.Ö. 879 – İ.S. 575) ünlü Başbuğlarından BİLGE KAAN Atamızın veciz sözüyle bitiriyorum:

"Ey Türk! Titre ve kendine dön."

MUSTAFA AKBABA İLE SÖYLEŞİ

KONUŞAN: MEHMET ERÇİN

Aziz dostum, sizinle 2010 senesinde de bir söyleşi yapmıştık. Aramızda geçen o sohbet NEVZUHUR'un 18. Sayısında neşredilmişti. 2014 yılı itibari ile sizinle tekrar bir söyleşi yapmanın uygun olacağını düşündüm. Çünkü, ilk şiiriniz kabul ettiğiniz GÜN IŞIKLARI'nın altındaki tarihin 1964 olduğunu biliyorum. Yani, yarım asır önce yazılmış bir şiir. Hamd ve şükürler olsun ki elli senedir kaleminiz elinizde. İşte bu yüzden sizinle bir söyleşi daha yapmak benim için bir mecburiyet oldu. Şimdi size şöyle bir soru yöneltmek istiyorum. İlk şiiriniz olarak kabul ettiğiniz GÜN IŞIKLARI'ndan önce de yazdıklarınız vardı. Onlara ne oldu?

Sorunuza cevap vermeden önce şunu söyleyeyim. Bu ince düşüncenizden dolayı teşekkür ederim. Her halde bu söyleşi 50. Yıl plaketi anlamını taşıyacak. Şimdi sorunuza dönecek olursak: Değerli kardeşim, biliyorsun sizinle tanışmamız bu 50 yıldan da öncesine rastlıyor. Arkadaşlığımız 1960 yılında ortaokul I. Sınıfta iken başlamıştı. Hatırlarsan o yıllarda da bir şeyler karalıyor ve bu yazdıklarımı sana okuyordum. Sen de sabırla dinlerdin. Ancak ben 1964 yılında yazmış olduğum GÜN IŞIKLARI unvanlı şiirimden sonra bu yolda yürüyebileceğime kanaat getirdim ve bu şiirimi ilk şiirim olarak kabul ettim. Ondan öncekiler benim için bir karalamadan ibaret kaldılar.' Onlara ne oldu?' diyorsunuz. Onlar yaşamıyorlar. Yıllar önce bir ateşin dumanları arasında göğe yükseldiler.

1964 yılında 16 yaşındaydınız. O çocuk denecek küçük yaşınızda işin kolayına kaçmayıp Hece Veznini kullanmanız takdire şayan bir durum. Uzunca süre Hece Vezni ile yazmaya devam ettiniz. Bugün de pek çok şiirinizin yine Hece Vezni ile yazıyorsunuz. Bu konuda neler söylemek istersiniz?

Vezin şiiri disipline eden bir unsurdur. Her zaman vurguladığım gibi, Türk Sanat Mûsıkîsi'nde usûl ne ise şiirde de vezin odur. Mısralardaki fazlalık ve noksanlıklara fırsat tanımaz. Şiirin estetiğine büyük ölçüde katkı sağlar.

Serbest tarzda yazılmış şiirlerinizi de zevkle okuyoruz. Onda da başarılı olduğunuz bir gerçek. Sizde serbest şiir yazma fikri nasıl gelişti?

Doğrusunu isterseniz bu kendiliğinden gelişen bir şey oldu. 2002 yılının 15 Şubatı idi. Şubat ortasında olmamıza rağmen hava çok güzeldi. O gün öğleden sonrası için hastalarıma randevu vermedim ve kendimi dışarıya attım. Gezinirken zihnimde vezinsiz mısralar şekillenmeye başladı, onları şiirleştirdim. Adını da DAĞINIK ŞİİR koydum. O şiirimin bir yerinde şöyle diyorum:

".....

İlham perisi bugün nedense sarhoş...

Baksanıza mısralara bir hoş... Bir hoş...

Eh!.. Bu da serbest olsun,

Vezinsiz olsun
Mostralık bir tane bulunsun.
....."

Her ne kadar bu şiirimde; "Mostralık bir tane bulunsun" diyerek, göstermelik bir tane vezinsiz şiirim bulunsun demiş olsam da bildiğiniz gibi sonrasında vezinsiz şiirler yazdım.

Bu şiiriniz herhangi bir dergide neşredildi mi?

Hayır, henüz neşredilmedi.

Niçün?

Belli bir sebebi yok. Sıra gelmedi diyelim.

Çok fazla yazan biri değilsiniz. Niye sıra gelmedi?

Bu işler aceleye gelmez, sabırlı olmak lazım.

Kaç şiiriniz var?

90-100 tane kadar olduğunu tahmin ediyorum. Bunlardan çoğu kitaplarımda, bazı dergilerde ve dergimiz NEVZUHUR'da neşredildi.

Serbest şiir denince ne anlamamız lazım?

Serbest şiir, kuralsız yazılan bir tarzdır. Nazım şekillerine ve vezine bağlı değildir. Ancak kuralsız diye şiir başıboş bırakılmaz. Yani serbest şiir; "Saldım çayıra, Mevlâm kayıra" anlayışıyla yazılmaz. Onun da kendi içinde kurallarının olması lazımdır. Şiirin estetiğini temin amacıyla kafiye, asonans, alliterasyon gibi unsurlardan mümkün olduğunca istifade etmek gerekir. Mısraları da gereğinden fazla uzatmamalıdır. Hasılı şiir, öyle ucuz bir meta değildir. Emek ister, alın teri ister.

Sembolik şiire ilgi duyduğunuzu biliyorum. İlk dönemlerinizde yazmış olduğunuz bazı şiirlerinizde bile sembolik anlatıma rastlıyoruz ki o yaşlar için dikkat çekici bir durum. Bu konuda neler söylemek istersiniz?

Sembolik anlatım, yalın anlatıma göre daha efsûnlu bir akış sergiliyor. Ama her şiiri sembolik olarak yazamazsınız. Bunu ilhamın gelişine göre değerlendirmeniz gerekir. Burada bir konuya her vesile ile söylediğim gibi tekrar dikkat çekmek isterim. Sembolik şiir ile anlaşılmaz şiiri birbirine karıştırmamak lazım. Anlaşılmaz vasıfta olanları ben şiir kabul etmiyorum. Onlar lâf salatası.

NEVZUHUR'un 32. sayısında neşredilen İŞRET İŞLETMESİ adını taşıyan ve içki müptelâlarını çok ince bir dille hicveden şiirinizi bile sembolik olarak kaleme almışsınız.

Beğendiğinize sevindim.

Didaktik yazım tarzına hiç yaklaşmıyorsunuz. Millî duygularınızı dahi derin bir lirizm içerisinde sunuyorsunuz. Meselâ NEVZUHUR'un 7. sayısında O KONUYU DAHA ÖNCE DİLE GETİRMİŞTİM başlığını taşıyan yazınızın sonunda yer verdiğiniz KAŞ'IN KARŞI YÜZÜ unvanlı şiiriniz buna güzel bir örnek teşkil ediyor. Keza yine Irak Savaşı sırasında emperyalist güçlerin Bağdad'ı bombardıman altına almalarından dolayı teessür duygularınızı dile getirdiğiniz, NEVZUHUR'un 21. sayısında yer alan BAĞDAD unvanlı şiiriniz de didaktik tarzdan uzak. Burada şunu söylemek istiyorum. Birçok şairin didaktik tarzda yaklaştıkları konulara siz lirik tarzda yaklaşıyorsunuz. Didaktik şiirden niçün uzak duruyorsunuz?

O tarzda yazılmış olanları şiir değil manzum anlatımlar olarak görüyorum.

Özellikle ilk dönemlerde yazdığınız, bir besteye güfte olabilecek nitelikte dörtlükler ve şarkı formunda kaleme alınmış şiirleriniz var. Bunlar için ne söylemek istersiniz?

Bunları yazarken bir besteye güfte olurlar düşüncesinde olmadım. Belki, Türk Sanat Mûsıkîsine olan meftuniyetimden dolayı onun tesirinde kalmış, güfte olmaya müsait dörtlük ve şarkı formunda ürünler vermiş olabilirim.

Günümüz şiiri için ne düşünüyorsunuz?

Bir süreden beri adeta moda haline dönüşen bir yazım şekli zuhur etti. Birbirinden kopuk veya birbiriyle bağlantı kurulması zor olan imgeler yumağı haline gelen, zihni yoran, okuyucusuna haz yerine sıkıntı veren şiirler yazılıyor. Şiirde bütünlüğün kaybolmasından dolayı temasının ne olduğunu bile anlayamıyorsunuz. Ben bu tarz yazımı sembolik şiir anlayışından uzak, anlaşılmayan şiire daha yakın buluyorum. Şiiri çok uzatmak veya paragraflar haline dönüşen mısra kümeleri oluşturarak düz yazıya çevirmek de şiir sanatıyla bağdaşmıyor. Bir de mısrada geçen bir kelimenin önüne, arkasına veya ortasında bir yere parantez içerisinde bir harf ilave edip kelimenin mânâsını değiştiriyorlar. Meselâ; a(r) dından, (ç) alman, (d) üşüyor, kı(v) rılırız vs. Bu tip kelime üretmek mısraya zenginlik kazandırıyor gibi görünse de ahengi bozuyor. Şimdilerde ahenge yani mûsıkîye önem verilmediğinden böyle arayışlar içerisine giriyorlar. Bunun ucu nereye kadar varır bilemem. Bence; gerek mâsıkîsi gerek teması ile okuyucusuna haz veren, onu doyuran şiirler kalıcı olur. Ancak bunu yaparken harcıâlem teşbihlerden de kaçınmak gerekir. Fertlerin algılamaları, zekâ ve kültür seviyelerine göre değişir. Alt seviyelerdeki bir anlayışa göre şiir yazmağa yeltenmek şiiri şiirlikten, şairi de şairlikten çıkartır. Şair duygularını kelimelerle örerken bu durumu iyi dengelemesi gerekir.

Az önce temas ettiniz, uzun şiiri tasvib etmiyorsunuz.

Uzun şiir bence şiir kavramının dışında kalır. Şiir, hikâye veya roman değildir. Hikâye veya romanın konsantre edilmiş halidir. Az söz, estetik ve derin mânâ ...

'Hikâye veya romanın konsantre edilmiş hali...' Güzel bir benzetme.

Öyle değil mi ama?

Peki, uzun şiir derken neyi kastediyorsunuz?

Şiirin uzunluğu, eskilerin tabiriyle 'miktar-ı kâfi' yani kâfi (yeterli) miktarda olmalıdır. Gereksiz lâflarla uzatıp okuyucusunun aklını bulandırmamalıdır. Lâf kalabalığı yapıp sayfalarca yazmak hüner değildir. Söylemek istediğinizi az söz fakat estetik bir üslûpla mısralara dökmeniz gerekir. Bir dergide ünlü bir şairin (!) yirmi sayfaya yakın sözüm ona bir

şiirini okudum. Lâf kalabalığından başka bir şey değildi. Bir mısrai bile aklımda yok.

Bu güne kadar yazdığınız şiirlerinizin arasında iki tane de şiir kahramanınız var. MEYHANECİ RESÛL ve AHMET ABİ... Tema olarak çok farklı, tasvir açısından da çok canlı olan bu şiirlerinizden MEYHANECİ RESÛL'de; Müslüman olmasına rağmen (ki bunu Resûl isminden öğreniyoruz) meyhane işleten, müşterileriyle birlikte kendi de içen bir kimsenin hidayete erip içmeyi bırakması, meyhanesini kapatması ve kendisini tamamen ibadete vermesi mısralara taşınıyor. AHMET ABİ'de ise; dost ve arkadaşlarının vefat etmiş olmasıyla yalnızlaşan yaşlı bir emeklinin ruh hali gözler önüne seriliyor. Söylediğim gibi her iki şiir de hem tema hem de tasvir açısından çok farklı şiirler. Bu kahramanlar gerçek mi yoksa hayâl mahsulü mü?

Her ikisi de gerçek. Resûl'ün vefat edeli çok oldu. Zihnimdeki mısraların şiir haline dönüşmesinden, daha doğrusu şiirin tamamlanmasından önceki yıllarda Resûl ölmüştü. Malûm, bende bazı şiirler yıllar içerisinde tamamlanır. Ahmet Abi (tabii doğrusu 'ağabey'dir ama ben şiir akışı içinde 'abi' olarak yazdım) halen hayatta olmalı, öldüğünü duymadım. Kendisiyle 2010 yılında karşılaşmış, akabinde de o şiiri yazmıştım.

Umarım bu iki kahraman da Ahmet Muhip Dranas'ın Fahriye Abla'sı, Abdurrahim Karakoç'un Mihriban'ı gibi edebiyatımızda ebedileşirler.

İnşaallah düşündüğünüz gibi olur.

Az önce; "Bende bazı şiirler yıllar içerisinde tamamlanır" diye bir ifade kullandınız. Bunu biraz açar mısınız?

Bir şiirin yazılışı bir çırpıda olabileceği gibi aylar veya yıllar sürebilir. SALKIM ÇİÇEKLERİ unvanlı şiirimi yazarken kaç bahar bekledim. Zihnimde beliren kelimeleri, mısraları şiirleştirmek için kaç bahar o çiçeklerin açtığı sokaklardan geçtim. Biliyorsunuz, RIHLET unvanlı şiirim dörder mısradan iki kıtadır. Bu iki kıtanın yazılışı arasında sekiz yıl kadar bir zaman aralığı var, ondan sonra bir şiir haline dönüştü. Böyle misâlleri çoğaltabilirim. Ancak hangi durumda yazılmış olurlarsa olsunlar, yazıldıktan sonra uzunca bir süre tetkiki gerekir. 'Yazdım, bu iş bitti' diyemezsiniz. Bu konuda çok hassas davrandığım halde ilk şiirlerimden neşredilmiş olan 5-6 tanesinde sonradan şiirin özünü bozmayan küçük tashihler yapma ihtiyacını hissettim, GÜL FANTEZİSİ unvanlı kitabıma da bu son şekilleriyle aldım.

Salkım Çiçekleri'ni okurken bir çiçek ancak bu kadar tasvir edilebilir diyorum. İfadenizden anlıyorum ki bu başarıda sabırlı olmanın çok büyük rolü var.

Sabır, şiirin olmazsa olmazıdır.

Peygamberimize karşı beslediğiniz derin sevgi ve hürmet duygularınızın mahsulü olan bir de Na't ınız bulunuyor. NEVZUHUR'un 14. sayısında neşredilmişti. Altı beyit, yani oniki mısra ile hislerinizi çok güzel dile getirmişsiniz. Kısa ama anlamı derin bir şiir.

O yüceler yücesi Peygamber için ne yazarsak yazalım hakkını vermiş olamayız. O mısralar ancak acziyetimizin bir ifadesi olabilir.

İKİ DAMLA YAŞ BİRAZ TEBESSÜM unvanlı deneme kitabınızda okuduğumuz, insanlara öğüt verici hikmetli sözler ihtiva eden SUÂL adındaki şiiriniz nefisleri uyarma adına güzel bir şiir.

İnsan nefsi sınır tanımaz. Buna gem vurulmazsa hem kendisine hem de karşısındakine bazı sıkıntılar verebilir. Ahiret hayatını ise perişan eder. Şairin bir görevi de insanları uyarmak değil midir? Ancak bu uyarı vaaz eder gibi olmamalıdır, şiiriyet sınırları içerisinde kalmalıdır.

SABAH NAMAZINDAN ÇIKAN İHTİYARLAR unvanlı şiiriniz hem konusundaki orijinalite hem de Terzarima tarzında yazılmış olması itibariyle dikkat çekici. Ayrıca NEVZUHUR'un 4. sayısında neşredilen GELİNLİK unvanlı şiiriniz de farklı şiirlerinizden bir başkası. Gelinlik üzerine bir şiir yazmanız nereden aklınıza geldi?

'Gelinlik' deyip geçmeyin. O beyaz giysinin mânâsı altında ne beyaz, ne temiz, ne saf hayâller yatar. Bunu görüp ifade etmek de şaire düşer.

Bir müfred'inizde;

"Üzmez bizi ve ürkütmez, hatta şevk verir o tenkid / Yeter ki kendi tenkide muhtaç olmasın münekkid." diyorsunuz. Burada tenkide açık olduğunuzu ilân ediyorsunuz. Parantez içerisinde söyleyeyim, bu arada münekkidlere de bir ikazda bulunuyorsunuz. Fakat ben size özeleştiri yapıp yapmadığınızı sormak istiyorum.

Yapmaz olur muyum. Bir yerlere ulaşmak istiyorsanız hem dışarıdan gelen eleştirilere açık olacaksınız hem de özeleştiri yapacaksınız. Meselâ ilk şiirlerimden birkaç tanesi için keşke neşredilmemiş olsaydı diyorum. Gerçi bir gün bir şair arkadaşla sohbet ederken 'keşke şu şiirlerim neşredilmemiş olsaydı' dediğimde; 'sen ne diyorsun onlar çok güzel şiirler' demişti. Bunu söylerken de beni kırmamak için değil gayet samimiydi ama ben yine de keşke neşredilmemiş olsaydı diyorum.

Onlar hangileri?

Mülâkattan sonra kulağınıza fısıldarım.

Burada yeni bir şiir kitabınızın müjdesini alabilir miyiz?

Biliyorsunuz, 1992 yılında GÖLGE MİSÂLİ, 1994 yılında da MÂZİ EFSÂNESİ unvanlı kitapçıklarımı kendi imkânlarım dahilinde neşretmiştim. 2000 yılında Anasam Yayınları arasında çıkan ANADOLU HECECİLERİ 4 unvanlı antolojide 10 şiirimle yer aldım. 2001 yılında da yine Anasam Yayınları olarak GÜL FANTEZİSİ unvanlı şiir kitabım yayınlandı. 2005 yılına geldiğimizde kendi imkânlarım ile İKİ DAMLA YAŞ BİRAZ TEBESSÜM adını taşıyan bir deneme kitabım gün yüzüne çıktı. Bu kitabımda da konusu gereği bazı şiirlerime yer verdim. 2008 yılından beri yayınlamakta olduğumuz NEVZUHUR'da da şiirlerim neşrediliyor. GÜL

FANTEZİSİ; GÖLGE MİSÂLİ ve MÂZÎ EFSÂNESİ'ndeki şiirlere 12 şiir daha ilâve edilerek vücûd bulmuş idi. Antolojide yer alan 10 şiirim de GÜL FANTEZİSİ' nde bulunuyor. Özetle şunu söylemek istiyorum. GÜL FANTEZİSİ'nin dışında kalan şiirlerimin yeni bir şiir kitabında toplanma zamanı gelmiştir. Bu konuda hazırlığım da var ama ne zaman kısmet olur bilemiyorum.

Aziz dostum; size nesirleriniz, ayrıca NEVZUHUR hakkında da sorular yöneltebilirdim ama bu mülakâtımızın yapılma amacını dikkate alarak sorularımı sadece şiir ve şiirleriniz üzerine yönelttim. Şiir konusunda daha çok sorular sorulabilir, hatta gönül ister ki her şiiriniz üzerinde ayrı ayrı konuşalım. Tabii bu mümkün olmaz. Biz bu kadarıyla iktifa edelim diyorum. Cenab-ı Allah sağlık ve afiyet içerisinde uzun ömür versin, elinizden kaleminizi düşürmesin. Temennim budur.

Sağ olasın canım kardeşim. Ben de sağlık ve afiyet içerisinde size uzun ömür diliyorum. Ayrıca bu ince düşüncenizden dolayı tekrar teşekkür ediyorum. İnşaallah gelen yıllarda da böyle güzel ve anlamlı söyleşiler yaparız.

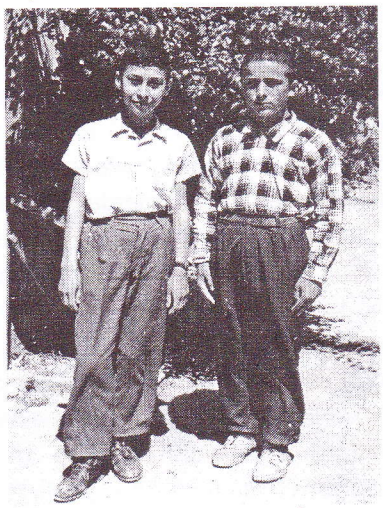

Mustafa AKBABA (Solda)
Mehmet ERÇİN
1960 Yılı

HIZIR DİVANI'NDA
İKİ GÖZ'DEN AKAN YAŞLAR

ANDAÇ

Eskilerin Kadıkaçıran dedikleri şiddetli yağmur, hızını hiç azaltmadan yağarken; kuraklığın uzun sürmesinin yarattığı korkuların sonunda, insanda uyandırdığı sevinç kıpırtıları, yağmur askerlerinin cama vuruşlarına karışmış, güzel bir muştu sanısını uyandırıyordu. Bütün uykularım ayaklanmış, belliydi ki yine sabahı zor bulacaktım. Yaşanılmış, iyisi ve kötüsüyle düşünüşlerimin tortusu olan ve içindeki kahramanlarımın zaman zaman sayfaları açıldıkça nefes alan koca bir hikâye defteri, rafımda öylece bana bakıyordu. Susamışlığın telâşıyla uzandım. Hangisinin beni çağıracağından habersiz gözlerimin önünden geçen sayfaların peşine takılmıştım ki Muhammed İkbal'in bir dizesinin içine çekildim. " Bir kaz dedi ki; müjdeler olsun Hızır Divanı'ndan ferman geldi. Bundan sonra bütün sular serbesttir... Bir timsah cevap verdi; evet ama unutma benim için de serbesttir..."

Necip Fazıl'ın; " Doğduğumuzda ve bir de öldüğümüzde üstümüzden geçensin." dediği ve herkes için lâzım olan suyun çağrısına uydum. Ab-ı Kân-ı Cavidan-ı (saf ve temiz kaynaktan gelen su ve bitimsiz, sonu olmayan aşk) diye bildiğimiz suyun çağrısına uymamın sebebi belki de, cam kırığı gibi gözlerimde birikmiş kumu temizleme ihtiyacından doğuyor olabilirdi. Bilmiyordum ve sorgulamadım da...

Bu arada elimdeki kitabın karşılıklı sayfaları arasında kelimeler karıncalar gibi canlanmış, karmaşalarının ayak sesleri hissedilebilir biçimde duyuluyordu. Bir sayfada İstanbul kaynak suları ve çeşmeleriyle öğünmeye dururken, karşı sayfada çağlayanlarıyla gururlanan Antalya dile geldi. Birlikte çıkarttıkları sedaları, iki şehir arasına sıkışmış dünyamın anılarını uyandıran oldular.

Konu su olunca Antalya önceliği alarak atıldı; gürül gürül çağlayan sularımla Cennet Bahçesi gibidir, sular şehri olarak anılır topraklarım dedi. İstanbul karşı sayfadan kabarmış duygularıyla hemen atıldı. Onun çağlayanları, gürül gürül akan suları yoktu. Lâkin 2000'den fazla (şimdilerde yarısından çoğu kaybolsa da) kaynak sularının çokluğunun verdiği rahatlıkla; dur bir dakika sen kaynak suyu nedir bilir misin?. Senin lüleleriyle süslenip, ismini bulunduğu semtlere bağışlamış, bir tane bile çeşmen yoktur. Sessiz, biraz da mahcup aksalar da çeşme ve sebillerde akan sularım ağır abi havasında köşelerde bıçkın delikanlılar gibi eyleşirler, aynı zamanda yanan gönüllere ferahlık verirler dedi. İki şehirde kendisi için önemli olanı belirlemek adına ön almaya çalışıyorlardı. Birbirlerini istemeden de olsa hırpalama niyetlerini gördüğümde; önlerinde diz çöküp yalvarmak yerine, ortalık daha fazla karışmadan araya girmem gerekiyordu. Ne de olsa ikisi de göz ağrılarımdandı. " İki gözümden akan yaşlar gibisiniz, şimdi sizleri aynı gözyaşı şişesinde toplayıp anılar köşemde sakladığımı bilmelisiniz. Düzen kurulurken Hızır Divanı'nda, birinizde eksik olanı diğerine vererek denge kurulmuştur. Bırakın da benim gözümde bendeki sizi anlatayım." diyerek vazifesini bitirmiş olmanın rahatlığındaki kitabı rafa kaldırdım.

Mademki Antalya'da yaşıyordum, hasreti öne alarak, ilk önce anılarla yüklü İstanbul'a kulak vermeliydim. Dostluğumuzun çok eskilere dayandığı İstanbul'u düşünüşlerime aldığımda, kendimi Kandilli'nin önündeki Akıntıburnu'nda buldum. Boğazın o muhteşem suyu hızla Marmara'ya akarken, hafızam da canlanmaya başladı. İstanbul'un suyla olan ilişkisi aslında pek de iyi başlamamıştır. Fatih'in İstanbul'u 1453'de alışından 1953 senesine kadar İstanbullu çöpünü Marmara'ya boşaltmış, geç de olsa suya ihanetinden ancak tam 500 sene sonra kurtulabilmiştir. Hoş bazı insanlarımız zamanımızda da genlerinde taşıdığı bu hastalıktan kurtulamamış, denizin dibinden çıkan çöpleri gördükçe acı hisseden duyularım kabarır, Boğaz ve Marmara Denizi ise talihsiz geçmişinden hâlâ izler taşıdığından dolayı sessiz, insanın aydınlanmasını bekler.

Şimdi tarihin zamanımızda da devam eden bu ayıbını

bir kenara bırakarak, Şehrin akarsularından bahsedip konumuza yaklaşalım. Şehrin en büyük akarsuyu Riva Çayıdır. Boğaza dökülen akarsuları ise; Göksu, Küçüksu, İstinye Deresi ve Büyükderedir. Ayrıca Haliç'e dökülen Alibeyköy ve Kağıthane Dereleri, Küçükçekmece Gölüne dökülen Sazlıdere, Büyükçekmece Gölüne dökülen Karasu ve Terkos Gölüne dökülen Istranca Deresi İstanbul'un önde gelen akarsuları olarak sayılabilir. Bu saydıklarımdan Göksu ve Küçüksu'ya batı dillerinde Asya Tatlı Suları denirdi. Gençliğimde tıpkı Direklerarası gibi mısırı ile ünlenmiş Göksu âlemlerinin de son kırıntılarına dokunabildiğimi hatırladım. Neyse, hızlıca ilerleyerek şehrin biraz da kaynak sularından bahsedelim.

Eski İstanbul'un ağız tadında içme suyu " ab-ı leziz" adıyla anılır ve önemli bir yer tutar. Bir suyun içiminin güzel olması, içtikten sonra mideye ağırlık ve şişkinlik vermemesi, hafif olması ile ölçülür. Çeşmeden akan su ise pek makbul sayılmaz, terkos veya musluk suyu tabir edilirdi. İstanbul'da halkın su ihtiyacını sağlayan Avrupa yakasındaki en meşhur kaynak suları Sarıyer civarındadır. Sarıyer Deresi'nin ilerisindeki tepelerden çıkarak maslaklarda toplanan bu kaynaklar; Çırçır, Kestane, Gürcüoğlu, Hünkâr, Fındık, Fıstık sularıdır. Ayrıca Abraham Paşa Korusu karşısında Büyükdere civarındaki tepelerden birinin eteğinde bulunan Sultan Suyu, yine aynı bölgede toplanarak Boğaz'a getirilen Kocataş ve Büyükdere Suları ve kaynağı Bakırköy de olan Çobançeşme, Aksu ve Çınar suları da önemli memba sularıdır. Anadolu kıyısında uzun isale hatları ile şehre getirilen ünlü memba suları bölgelerine göre isim almıştır. Çamlıca, Kayışdağı ve Âlemdağı kaynakları dışında Boğaz'ın doğusunda pek çok tanınmış kaynak suyu vardır.

Çamlıca Suları, Büyükçamlıca'da Yusuf İzzettin Efendi Köşkü'nün yanında Subaşı Gazinosu'nun içinden çıkar. Bu suların kaynakları şunlardır: Tiryal Hanım Çeşmesi'nin suyu, Kısıklı Suyu, Küçükçamlıca Suyu, Şekerkaya Suyu, Ömer Efendi Suyu, Fıstık Dibi Suyu. Kayışdağı Suları (Kayış Dağı'ndan çınarlar arasından çıkar). Kayış Dağı Sularının kaynaklarına gelince; Zeynel Suyu, Ayazma Suyu, Hacı Ömer Suyu, Fındık Suyu, kestane Suyu'dur. Âlemdağ Suları ise Âlemdağ Köyü etrafındaki geniş arazinin çeşitli yerlerinden çıkar. Bu suların kaynakları arasında Taşdelen Suyu, Saray Suları, Taflanlı Suları, Büyükelmalı Suyu ve bugün kaybolan Küçükelmalı Suyu'dur. Boğaziçi'nin meşhur suları arasında Vaniköy ve Kandilli sırtlarından çıkan ve böbrek taşı düşürmesi ile ün yapmış Mehmet Said Efendi Suyu, Çubuklu İskelesi'nin arkasındaki bir haznede toplanan ve Çubuklu Suyu diye bilinen Küçükmaden ve Mehmedoğlu Suları; Elmalı Bendi'nin kuzeyinden Kanlıca'nın doğusundan çıkan Göztepe Suyu, Kanlıca tepelerinden çıkan Kanlıca Suları önemlidir.

Yukarıda bahsettiğim kaynak sularının önemli bir kısmının tadına varmış olmanın keyfi içinde anılar arasında dolanırken, İstanbul çeşme ve sebillerinin de bazılarını hatırlayıverdim. Topkapı Sarayı'nın " Bab-ı Hümayun" kapısının önündeki 3. Ahmet Çeşmesi, Üsküdar 3. Ahmet Çeşmesi, Boğaziçi'nin incilerinden olan Emirgan kahvelerinin yer aldığı çınarın dibindeki Hamid-i Evvel Çeşmesi, Azapkapı'daki Saliha Sultan Çeşmesi, Tophane, Küçüksu, Göksu, İstinye çeşmeleri gözlerimin önünden birer birer geçtiler. Bunlara ilave olarak; Şehzadebaşı'nda Şehzade Camii'nin yanındaki Damat İbrahim Paşa Sebili, Gülhane Parkı karşısında Hamidiye Sebili, Çarşıkapı'daki Merzifonlu Mustafa Paşa Sebili, Haseki Semtindeki Bayrampaşa Sebili, Nuruosmaniye Sebili, Laleli Sebili hatırladıklarım arasındaydı. Dünyada İstanbul kadar kamuya açık su tesisi olan başka bir şehir olduğunu sanmıyorum.

***

Gözyaşı şişeleri içinde gizlenen damlalar gibi İstanbul'un kaynak suları arasındaki gezintimizin sonunda yönümüzü artık Antalya'ya çevirebiliriz. Konumuz Antalya ve sular bahsi olunca biraz gerilere gitmekte fayda vardır. Antalya yüzeyi, antik kentler ve yapılar bakımından yalnız Türkiye'nin değil Dünya'nın en zengin bölgelerinden biridir. Sınırları içinde her 20-30 km'de bir antik kent yer almakta, iki yüzü aşkın sayıdaki bu antik kentler etrafında mimari ve kentsel yapıların dışında su sorununun da şaşılacak bir teknik ve ustalıkla çözüldüğüne şahit olmaktayız. Bu kentlere su getiren ve kimisi günümüzde de kullanılan kanal (arık ya da oluk), boru, kemer ve tünellere ya da depo, sarnıç, kuyu gibi noktasal yapılara rastlanmaktadır. Kullanım için depo ve havuzlarda biriktirilmiş olan suların kentler içindeki kanallardan, görkemli çeşmelerden (nympheum), büyük hamamlardan geçtikten sonra düzenli kanalizasyon sistemleri ile kentten uzaklaştırılmış olduğunu görebiliyoruz.

Su ve su yapıları konusu yalnız mühendislik yönünden değil sosyal, kültürel ve folklorik acıdan da önem taşımaktadır. Sular genellikle tünellerden, galerilerden geçirilip bunun dışındaki yerlerde de kanalların üzeri mutlaka kapatılmış, su hiçbir zaman açıkta akıtılmamıştır. Bu durum ilk çağlarda da günümüzdeki gibi <suların kirlenmesi> sorununun bulunduğunu, ilk çağ insanlarının da temizliğe önem verdiklerini ve kentlere temiz ve iyi nitelikli su iletebilmek için gerekli her türlü önemi aldıklarını gösteriyor. Demek ki geçmişte suya ihanet eden timsahlara olabildiğince geçit verilmezmiş! Konuya ısındığımıza göre artık yakın zamanlara yaklaşabiliriz.

Bölgenin en önemli akarsularını; Köprüçay, Manavgat, Aksu, Alara, Kargı, Dim, Karpuz Çayları, Acısu (Serik), Sarısu, Ilıca (Manavgat) ve Kömürcüler dereleri oluşturur. Antalya Körfezi'nin iki yakasında, yükseltileri üç bin metreye ulaşan dağlarıyla doğuda Taşeli, batıda Teke Yarımadaları yer alır. Yükseklik özellikleriyle bol kar yağışı alan, böylece su varlığı bakımından iyi durumda olmaları gereken her iki yarımada da özellikle bin metrenin altındaki yüksekliklerde su kaynaklarının az oluşu, doğanın garip bir oyunu gibidir. İnsan bu durumda su bulma ve suyu saklama konusunda çareler arayıp bulmuştur. Bunlara birkaç örnek verelim.

Antalya, yakın zamanlara kadar <Şelaleler Kenti > olarak anılırdı. Çevredeki tarım alanlarını suladıktan sonra, kentin batısındaki yalıyardan denize bol köpüklü sütunlar halinde dökülen Yedi Arık Suları, Kırkgöz Kaynaklarının oluşumuna sebep olduğu Düden Çayı'ndan beslenirdi. Antik ve sonraki çağlarda, Antalya'nın, hatta Perge'nin su ihtiyacı, Düden Çayı'ndan açılan kanallarla karşılanıyordu.

Döşemealtı düzlüğünü de içine alan, yukarıda sınırları çizilen havzanın su varlığı yeraltında birikir. Bu su varlığının bir bölümü, alt kodlarda küçüklü büyüklü kaynaklarla yeryüzüne çıkarken, düzlüğün orta kesimlerinde ancak derin sondajlarla yeryüzüne çıkarılabilecek derinliklerdedir. Bölgenin yeraltı suyu, yüksek olan kuzey kesimlerinde kaynak su sağlayan kuyular <gözlü> olarak isimlendirilmiştir. Orta ve güney kesimlerinde yağmur sularıyla doldurulan kuyular <dolma-toplama> olarak nitelendirilirdi. Bölgede görülen kuyu öbekleri, sarnıçlar birer su saklama yapılarıdır. Doğuda Aksu Vadisi'ne bakan yüzünden; batıda Çığlık'a, kuzeyde Ağırtaş'dan, güneyde Duacı'ya uzanan koca Döşemealtı, kayda değer kaynakların Kırkgöz'de patlayanlardan ibaret olması, yukarıdaki savı doğrular niteliktedir.

Yeryüzüne aktıktan sonra, batıda Yağca, güneyde Kömürcüler, doğuda Bıyıklı'ya doğru genişleyen ve yakındaki Bıyıklı Düdeni'nde yeniden batan Kırkgöz Gölü sularının Döşemealtı Düzlüğünün özellikle orta ve güney kesimine hiç yararı olmaması, doğanın garip bir oyunudur sanki...Güneybatıda Güllük Dağı altından başlayarak kuzeydoğuya Yağca, Kırkgöz Gölü, Bıyıklı, Aşağıoba, Dereli ve Kevşirler çizgisi boyunca Aksu Irmağını geçerek Gebiz'in kuzeyine uzanan, birkaç yüz metre derinliğinde doğal bir setin (bariyer) varlığına işaret edilir. Bölgenin kuzey yükseltilerinde; Kestel, Ambahan, Melli, Kızılkaya, Badem ağacı yöresinde biriken ve batan yeraltı suları, güneye akarak bu set boyunca yükselmekte ve yeryüzüne Kırkgöz, Ilıca, Kevşirler, Killik, Camili, Ekşili'deki kaynaklarla ve Kovanlık, Karataş, Selimiye ve Dereli'de olduğu gibi; yüksek taban suyu olarak çıkmaktadır.1923-1954 yıllarında Döşemealtı antik su kanalları yeniden acılıp genişletilerek kullanıma açılmıştır. Buna ilave olarak Aksu-Solak kanalı, Dim Çayı Regülatörü ve sulaması çalışmalarıyla devam etmiştir. İşin başka bir gerçeğine gelirsek; Antalya suları maalesef çok serttir. Bir metre kübünde yarım kilograma yakın kireci içeren kötü bir şöhrete sahiptir.

Şimdi, 6 sene D.S.İ'nde görev yapmış, Antalya Belediye'sinde 13 sene Çevre Sağlığı Müdürlüğü'nde bulunup emekli olan Yük. Jeoloji Mühendisi Nihat Şahin Bey'in, Dergimizin 19. Sayısında Antalya Suları hakkında verdiği bilgiyi genişleterek; Antalya'nın Jeolojik yapısından başlayıp kaynak suları hakkında söyleyeceklerine kulak verelim. (Bu bilgileri, Belediye Çevre Sağlığı Müdürlüğü'nün, D.S.İ. Genel Müdürlüğü'nün ve İller Bankası Müdürlüğü'nün arşivlerinde bulmak mümkündür.)

"Antalya; doğuda Aksu, batıda Boğaçayı, kuzeyde Toros Dağları ile çevrili alanın içinde kalan 675 km saha, traverten dediğimiz akan kireçli suların bitkiler üzerinde birikmesi ile oluşmuş karasal oluşumdur. Kuzeyde Toroslar içindeki karstik mağaralar içinde biriken sular traverten arazinin içine boşalır, oradan da denize ulaşırlar. Yapılan incelemeler sonunda İskeleden (Eski Liman) Konyaaltı Varyantına kadar 30 adet denize boşalan kaynak tespit edilmiştir. Yine iskeleden doğuda Kopak Çayına kadar 162 kaynak tespit edilmiştir. Bu kaynak suları gibi, bunların haricinde olan batıda Varsak mahallinde batıp çıkan kaynaklar, Arapsuyu ve Durali kaynakları da karadan pınarlar oluşturmakta ve daha sonra denize ulaşmaktadır.

Daha önceki yıllarda denize boşalan kaynakların en önemlisi olan Konyaaltı Varyantının önündeki Mağara Kaynağından, Meydandaki kuyulardan ve Boğa Çayındaki Keson kuyularından şehre su basılmaktaydı. Hızla gelişen Antalya'nın nüfusu ve yapılaşması, kanalizasyon düzeni olmadığı için fosseptik sistemleri ile atık sular zemine verildiğinden kirlilik artmış bu şehre su temin edilen kaynakları ve denizi tehdit eder duruma gelmiştir.

İşte bu durumlar göz önünde bulundurarak 1983 senesinde rahmetli Yener Ulusoy'un belediye başkanı olduğu dönemde konuyla ilgili gerekli raporlar hazırlanmış, Antalya Meclisine sunularak iki konu karara bağlanmıştır. 1- Fosseptiklerden vazgeçmek için bir kanalizasyon projesi hazırlanması konusunda İller Bankası'na yetki verilmiş, hem proje ihalesi, arkasından da aynı yılda İnşaat ihalesi yapılmış, inşaat başlamıştır.(Bugün arıtma tesisleriyle birlikte projenin % 95'i tamamlanmıştır.) 2- İçme suyu ile ilgili belediyenin bu kadar kapsamlı bir konuyu tek başına yüklenmesi zor olacağı düşünülmüştür. Bu sebeple D.S.İ. Genel Müdürlüğü ve 6100 sayılı yasa gereğince, nüfusu 100 bini aşan yerlerin içme suyunu projelendirilmesi ve inşaatı, D.S.İ. Genel Müdürlüğüne ait olduğuna karar verilmiştir. Eldeki verilerin ve gelecekteki sorunların göz önünde bulundurularak hazırlanan raporlar neticesinde; Antalya Meclisi'nin D.S.İ.'ye aynı yıl içinde yetki verilmesi hususuna karar verilmiş, D.S.İ. Genel Müdürlüğüne sunulmuştur.

Neticede D.S.İ. o yıl projeyi Dapta Firması'na ihale etmiş, firmada kısa vadede (İmdat Suyu) ve uzun vadede çözüm projeleri geliştirmiştir. O yıl içinde, kısa vadede Duraliler Yöresinde açtığı 18 kuyu ve kurduğu pompa istasyonları ile şehrin imdat suyunu temin etmiş ve hizmete sokmuştur. Zira biraz önce bahsedilen Mağara Kaynağı ve Meydan Kuyularının her an kirlenmesi söz konusuydu. Uzun vadede ise; Karacaören Barajından su getirilmesi yoluna gidilmiş, projedeki barajdan alınan suyun büyük borularla 110 kotundan şehre dağıtılma kararı alınmıştır. (Karacaörenle ilgili bu kararın D.S.İ'ye yeni ihale edildiğini öğrenmiş bulunuyoruz.) İmdat Suyuyla ilgili çalışmalar daha da geliştirilerek ve o bölgedeki başka kuyular da sisteme ilave edilerek şehrin su ihtiyacı temin edilmektedir.

Antalya'ya bol suların geldiği görülse de kirletici

unsurlarla ciddi mücadele edilmediği takdirde bu kirlenmiş suların büyük sorunlar yaratacağı kesindir. Evsel ve endüstriyel atıklarla bu kirlenmeler daha da hızlanmıştır. Gerek sondajlardan alınan suların gerekse baraj gölünden alınan suların beslenme alanları çok titizlikle korunmaya alınmalı bu konudaki yasalar her türlü yetkiyi verdiği için suların kirlenmesini önlemek adına bu yasaların uygulanması sağlanmalıdır.

Doğuda Aksu Vadisi'ne bakan yüzünden Çığlık'a, kuzeyde Ağırtaş'dan, güneyde Duacı'ya uzanan koca Döşemealtı, kayda değer kaynakların Kırkgöz'de patlayanlardan ibaret olması yukarıdaki savı doğrular nitelikdedir. Antalya'da en fazla halkın gözünde var olan Kırkgöz kaynaklarıdır. Bu kaynaklar Toroslar'ın hemen eteklerinden Çubuk Beli altından çıkan 48 Fransız sertliğindeki çok kireçli sulardır. Kullanma ve içilmeye pek elverişli değildir. Bol gibi görülse de boruları kireçle tıkayabildiği için kullanılamamaktadır. Buna karşılık Antalya'da, binlerce yıl evvel Olbia Şehri, Hurma yöresinde kurulmuş, yörede çıkan kaynakların suyunu kullanmışlardır. Sebebi de bu suların bölgenin en yumuşak suları olmasıdır. Şimdi artık biliyoruz ki Hurma Suları 18 Fransız sertliğinde yumuşak, içimi rahat sulardır. Ne yazık ki zamanımızda üstüne yapılan evler ve evsel atıklar nedeniyle bu suların kullanılımından vazgeçilmek zorunda kalınmıştır. Tarihdeki insanların suyun değerini bizden iyi bildiklerini kabul etmek gerekir!.. Yine de bu günden başlayıp, bu suları kirleten yapıları tespit edip yasaların verdiği imkânlarla, sayıları bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar olan yapıların yıkılarak, suların tekrar temiz halde akmasını sağlamak bu sorunun çözümü olur diyebiliriz. Belediye istese bu güzel ve yumuşak Hurma suyunu şehre taşıyıp halkın hizmetine sunabilir.

Bilim adamlarınca yapılan son 10 yıllık incelemeler, küresel ısınmanın 1,5 santigrat derece olması beklenirken, son 10 yılda bu 3,5 dereceye yükselmiştir. O nedenle önümüzdeki yıllar petrol değil, ondan daha elzem olan su savaşlarına sebep olacaktır. Onun için elimizdeki kaynakları elden geçirip korunması yönünde çok katı prensipleri uygulamak gerektiğini yetkililere bir daha duyurmak gerekir."

Nihat Şahin Bey'in bu anlatımından sonra; bu şehrin bir vatandaşı olarak, olabilecek bir dileği burada belirtmeden geçemeyeceğim. İstanbul'un; Âlemdağ, Çamlıca, Kayışdağı gibi semtlerine ad vermiş kaynak sularının bir benzeri Antalya'da da niçin olmasın? Bu güzel şehir de mesela, Hurma Kaynak Sularıyla niçin anılmasın? Şehrin belirli yerlerinden akan çeşmelerinden kana kana Ab-ı hayattan içilip yapana niçin duacı olunmasın?

İnsanımızı, kaynak sularına kavuşmuş, kuruyan gözyaşlarından kurtulduğunu hayâl ederek yazımın sonuna geldiğimde; gecenin ilerlemiş saatinde ağırlaşan gözlerim kapanırken, gayeme ulaştığıma inanasım gelmediğinden olsa gerek, kötü gerçeği kovamadım. Nihayetinde insanın kendini kandırmasının da bir sınırı olmalıydı.

BÖYLE BUYURDU PAPAZ !..

MUSTAFA AKBABA

Fener Rum Patriği Bartholomeos'un daveti üzerine 14 Ortodoks Kilisesi'nin Patik ve Başpiskoposları 6 Mart 2014 tarihinde İstanbul'da bir araya geldiler. 9 Mart'a kadar süren bu toplantının amacı; 'Panortodoks Konsili'nin teolojik ve teknik prosedürlerinin görüşülmesi ve hazırlanması' imiş.

Aya Yorgi Fener Patrikhanesi Kilisesi'nde Bartholomeos'un yönettiği ayinle başlayan toplantının ardından cemaate bir konuşma yapan Patrik, Ayasofya'nın camiye çevrileceği iddialarına değinerek şunları söyledi:

"Ayasofya'nın Tanrı'nın ibadetine açılması söz konusu ise mutlak surette Hıristiyan inancının ibadetine açılması gerekir zira kuruluş amacı kilise olarak hizmet vermektir. Ayasofya'ya sahip çıkmaktayız. Ortodoks ve Helen dünyası olarak da bizim en kutsal değerlerimizdendir. Ancak son dönemde Türk kamuoyunun bir kesiminde Ayasofya'nın camiye çevrilmesi yönünde bir meyil gözlemleniyor. Kilise olarak biz buna karşı durmaktayız. Bizimle beraber böyle bir olasılık karşısında tüm Hıristiyan dünyası mezhep farkı tanımaksızın tek vücut olup tepkisini ortaya koyacaktır."

"...Tanrı'nın ibadetine açılması söz konusu ise mutlak surette Hıristiyan inancının ibadetine açılması gerekir..." diyen Bartholomeos'a şu soruyu sormak herhalde hakkımızdır.

Peki, o zaman Kurtuba Camii neden cami değil de kilisedir?

Bu soru karşısında cevap verebileceğini zannetmiyorum. Olsa olsa kendini kurtarabilmek adına ' onlar Katolik' diyebilir. O zaman biz de şöyle bir soru daha yöneltiriz.

Ama siz Ayasofya'nın camiye çevrilmesi halinde tüm Hıristiyan dünyasının mezhep farkı tanımaksızın tek vücut olup tepkisini ortaya koyacağını söylüyorsunuz, bu çifte standart değil mi?

Ve sorumuza şöyle devam edebiliriz.

Atina' da bulunan Fetih (Fethiye) Camii niye ibadete kapalı. Bu cami Müslümanların ibadet etmesi için yapılmadı mı? Yine bu gün Hıristiyanlar'ın egemenliğinde bulunan topraklardaki pek çok cami kilise değil midir?

Uzun lâfın kısası, Patrik Bartholomeos kanının ve inancının dürtüsüyle sarf ettiği bu sözlerle sözüm ona aba altından sopa göstermeye çalışıyor. Zaten yüzyıllardır Müslümanlara karşı bütün mezhepleri ile tek vücut durmuyorlar mı?

Kendilerine tekrar hatırlatmak isteriz. Ayasofya, 1453 yılında Konstantinopol'i fethederek İstanbul yapan Fatih Sultan Mehmed Han'nın fetih hakkı olarak mülk edinip vakfettiği bir camidir. İbadete açılacak olursa cami olarak açılması gerekir.

DALLAR DA GÖVDENİN HAYAT YOLLARIDIR

DEMRE-KALE (MYRA)

Demre Antalya Körfezinin batısında Teke Yarımadasının güneyinde yer alan bir ilçe olup, doğusunda Finike ilçesi batısında Kaş ilçesi kuzeyinde Finike-Kaş güneyinde ise Akdeniz ile çevrilidir. Antalya'ya 147 km uzaklıktaki Demre, Finike ve Kaş İlçeleri arasında yer alan,antik kalıntıların çokluğu ile dikkat çeken bir ilçemizdir. Tarihte Likya'nın en önemli 6 şehrinden birisi olarak bilinen Myra'nın, M.Ö. 5.y.y.da kurulduğu tahmin edilmektedir. Bizans döneminde idari ve dini merkez olmuştur. Diğer bir şehri olan Massikytos bölgesinin sikke basma merkezi olarak tarihinde önemli bir rol oynamıştır. 1904 yılında Eynihal adıyla köy statüsüne kavuşmuş; 6 Haziran 1968 yılında 4 köyün birleşmesiyle Belediyelik, 4 Temmuz 1987 de İlçe olmuştur.. Demre'nin ekonomisi tarıma dayalıdır. Ayrıca turfanda sebze yetiştiriciliği ve turunçgil üretimi yaygındır. Son dönemlerde tarihi mirasın değerlendirilmesi ile birlikte turizm faaliyetleri canlanmıştır. Doğa ve tarihin bütünleştiği bir dünya cenneti olan Kekova olaganüstü güzellikleri bünyesinde barındırır.

Bölgenin tarihi ve görülmesi gereken yerlerine göz atacak olusak; Myra, birincisi Akrapolisin doğu yamacında (Nehir Akrapolisi), diğeri tiyatronun yaslandığı yamacın doğu ve batı kenarlarında yer alan (Deniz Akrapolü) iki akrapole sahiptir. Kaya mezarları günümüze kadar iyi korunmuşlardır. Likya kaya mezarlarının en seçkin örneklerindendir. Myra Antik Kenti= Tiyatrosu günümüze kalan tek anıtsal Roma dönemi yapısıdır. Hamamı da aynı döneme aittir. Aynı döneme ait Anıt Mezar Demre-Kaş yolu çıkışındadır. Eski yayınlarda adı Karabucak Mausoleionu olarak geçer. Antik Su Yolu, Myros (Demre) çayının batı yakasındadır. Myra ve Andreake Antik şehrinin içme ve hamam suyu gereksinmelerini sağlar. Küçük Kilise ise, tiyatro önünden geçen dere yatağının içinde toprak altında kalmıştır. Aziz Nikolas Kilisesi, Demre'nin merkezindedir. Orta Bizans dönemine aittir. M.S 5. y.y'a tarihlenir.

Myra Liman Kenti (Andriake)= Çayağzı mevkiinde bulunur. Burada bulunan tarihi eserlerden Granarıum, anıtsal zahire ambarıdır.Hamam, Roma dönemine aittir. Anıtsal Çeşme, Çayağzı mevkiindedir. Liman Antrepoları, Liman caddesinin doğu ucundadır. Kilise, B-C-D-E kiliseleri olarak 4 tane olup oldukça harap durumundadır. Ayrıca bölgede, Tek Apsisli dini bir yapı, Granarium'un batısında dörtgen planlı Pazar yerinde bulunan Agora ve yöresel kireç taşından yapılmış, kaide, lahit ve kapaktan oluşan lahitler topluluğu olan Nekropol bulunur. Theimussa Antik Kenti (Kale İskelesi- Üçağız), Üçağız koyu doğal bir limandır. Köyün içinde görülen kalıntılar antik kente aittir. Simana Antik Kenti turizm için cazibe oluşturur. Ayrıca Kekova adaları, Batık Kent'in tertemiz denizi ve iklimi ile belde coğrafi yönden de turizm açıdından şanslı bir yerleşim yeridir.

Saydıklarımıza ilave olarak; Beymelek Kalesi, 1. Ve 2. Dalyan Şapeli, Kaya Mezarı Likya Lahti, Apollon Surius Mabedi, Eksedralı Mezar, Liman Kilisesi, Gölbaşı Lahdi,aile için kayaya oyulmuş Heroon Lahdi ziyaretcilerini geçmişe götürür. Ayrıca Kekova Adasındaki Kilise, Hamidiye Koyu Hüseyin Rauf Orbay'ın anısını yaşatır. Kişneli Adasındaki Kilise, Aşırlı Adasındaki Gözetleme Kulesi, Liman Bizans Şapeli ve Mezar Anıtı, Kara Adası üzerinde Kilise, Kekovanın girişindeki Burç, Theimiussa Kulesi, Yavu Köyündeki (Kyaenai) Akrepol, surlar,Tiyatro, Nekrapol, Avşar Tepesindeki Akrepol, Agora, Hanedan Mezarı, Evler (Kalıntılar) Kaya Mezarı, Sarnıç Surlar, Istlada (Kapaklı Köyü- Eski Hoyran- Hayıtlı) Anıtsal Mezar Steli, Hoyran Mezar Anıtı, Kaya Mezarı, Nekrapol bulunur.

Demre'nin tarihsel dokusu saydıklarımızdan ibaret değildir. Trebenda (Gürses) Antik Sitesi, Tyberissos (Asartepe) Antik Siti, Yavu Köyü İlvit Mevkii Eseler Mahallesi, Taş Dibi Tepesi Antik Yerleşim Alanı, Gökkaya, Mucuk Beleni, Buzağılık, Pınarlı, İnceyer, Zeytin Mahallesi Yerleşim Alanları, Zümrüt Kaya, Taş Ocağı, Yavu Köyü Lahit, Dere Köy- Danabaşlar Antik Yol, Kule, Kilise, Karabel Ala Kilise, Alacahisar, Çağman, Dikmen, Devekuyusu, Danabaş'ın Zeytinlik kilise ve Gürses kilisesini sayabiliriz.

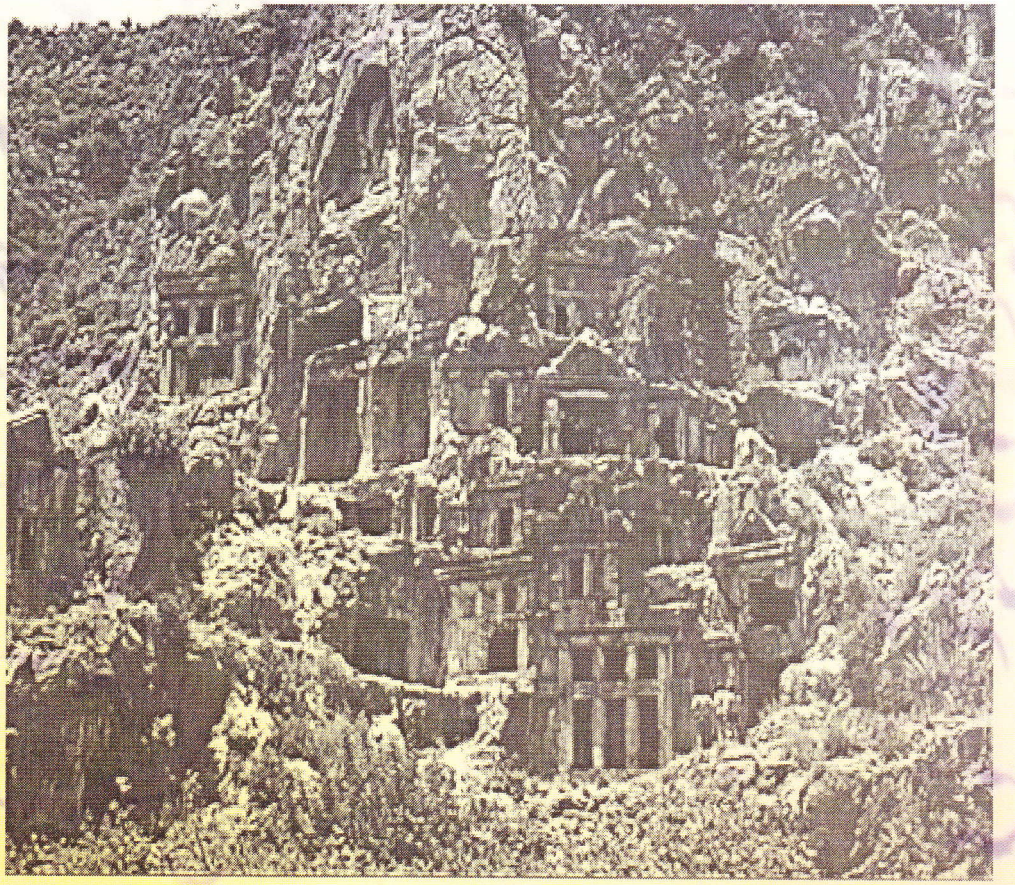
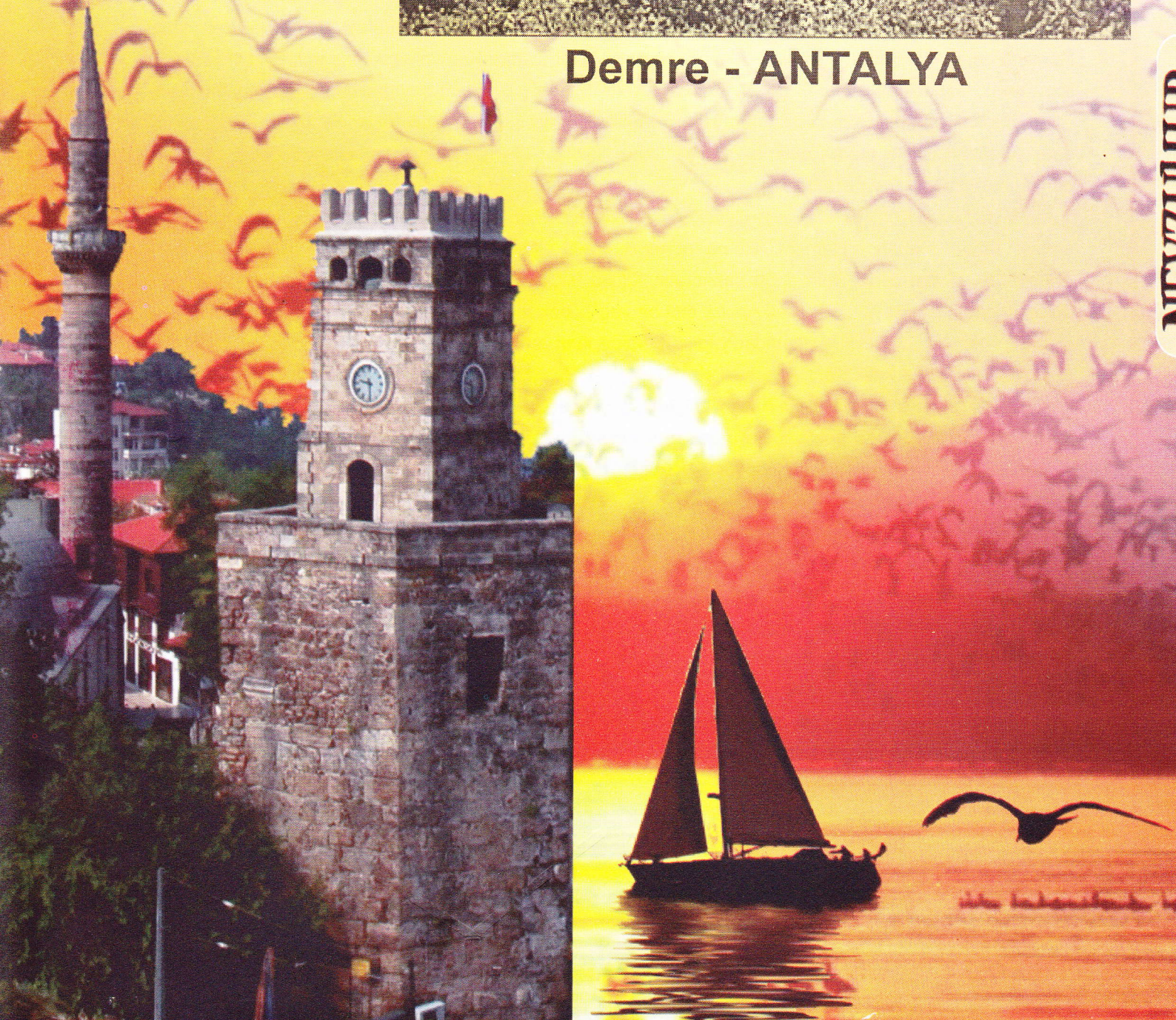
Demre - ANTALYA